

«Ωτιῖρα ἀπεκδεχόμεθα
Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν»
(Φιλιπ. γ' 20)

«Ὁ Πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν Υἱὸν
Ὁτιῖρα τοῦ κόσμου»
(Α' Ἰωάν. δ' 14)

Ο
ΣΩΤΗΡ

ΟΡΘΟΔΟΞΟ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΟΡΓΑΝΟ ΟΜΩΝΥΜΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἔτος 56ο - 1ῆ Ἰουλίου 2015 - Τεύχος 2114

Ποιὸς θὰ θυμίσει στὴν Εὐρώπη!...

Κάποια στιγμή ἡ Ἱστορία σταμάτησε μπροστά σου, Εὐρώπη. Ἄστραψε ἢ ἀστραπή της στὸν κατασκότεινο οὐρανό σου, σὲ φώτισε. Κι ἦσαν πιὸ σκοτεινὴ ἀπ' τὸ σκοτάδι. Φτωχὴ, γυμνὴ σχεδόν, ρακένδυτη κι ἀκάθαρτη, στὸ αἷμα τῶν εἰδώλων βουτηγμένη. Ἦσαν τυφλὴ, κι ἐκείνη τῆ στιγμή σὲ φίλησε στὰ μάτια. Κι ἄνοιξαν! Τὴν εἶδες! Τὴν Ἱστορία!

Τὸν εἶδες!

Ἦταν Αὐτός! Αὐτὸς ποὺ εἶναι ἡ Ἱστορία τοῦ κόσμου ὅλου. Αὐτὸς ποὺ εἶναι τὸ νόημα καὶ ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς Ἱστορίας. Αὐτὸς ποὺ εἶναι ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἱστορίας. Αὐτὸς ποὺ πρόσμενες ἀπρόσμενα κι ἀόριστα ποθοῦσες. Πῶς ἔλαμπε! Καὶ πόσο ντράπηκες μπροστά Του! Μὰ Ἐκεῖνος δὲν σὲ ντράπηκε, δὲν ἀηδίασε τῆ ζοφερὴ μορφή σου. Ἄνοιξε εὐθύς τις φλέβες Του, πήρε νὰ πλένει τῆ βρωμιά σου μὲ τὸ Αἷμα Του. Ἐλαμψες. Σὲ ἔντυσε βασίλισσα. →

Σέ τίμησε, καί Τόν προσκύνησες. Σέ δόξασε, καί Τόν αγάπησες μέ πάθος. Κι απέδειξες σέ Κολοσσαία, σέ βουνά καί θάλασσες, σέ κατακόμβες καί σπηλιές τῆς γῆς τῆ φλογερή αγάπη σου γι' Αὐτόν. «Ποῦ εἶναι τὰ λιοντάρια;», φώναζες, ὅταν οἱ ὄχλοι μανιασμένοι οὐρλιαζαν διψώντας αἷμα. Πάλειψες μέ τίγρεις καί λιοντάρια, μέ λεοπαρδάλεις καί φίδια, μέ ταύρους κι ὅλα τὰ θεριά. Ἀνέβηκες σέ σχάρες πυρωμένες, κόχλασες μέσ σέ καζάνια φοβερά, σ' ἔκαψαν σέ στύλους ἀλειμμένους μέ πίσσα.

Νίκησες!

Νίκησε Αὐτός ποῦ ἦταν ἡ αγάπη σου, ἡ δόξα σου, τὸ φῶς τῆς ἄλλοτε πικρῆς καί κατασκότεινης ζωῆς σου.

Ἄπλωσες τότε τὸ φῶς Του ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῶν χωρῶν σου καί πέρα ἀκόμη ἀπ' αὐτές. Ἐλαμψαν οἱ ὀλόλαμπροί ναοὶ Του σέ πόλεις, κάμπους καί βουνά καί σέ ἀπόμερα χωριά.

Ὡ Εὐρώπη!

Ποιὸς θὰ σοῦ θυμίσει τὴν ἱστορία σου; Αὐτὸ ποῦ εἶχες κι ἔχασες καί πρέπει πάλι νὰ κερδίσεις...

Ποιὸς θὰ θυμίσει στὴν Εὐρώπη τὴν ἱστορία της, τὶς ρίζες της, τὸ χτές; Τότε ποῦ κραύγασε μέ ἀγωνία, πόνου καί λαχτάρια φλογερῆ στὸν φλογερό Ἀπόστολο: «διαβάς... βοήθησον ἡμῖν»...

Κι ἐκεῖνος ἄκουσε τὴ φωνή της κι ἔκανε τὸ μεγάλο ἄλμα! Ἀνήσυχος ὄρμησε σὰν λιοντάρι γιὰ νὰ καταστρέψει τὸ σατανικὸ βασίλειο καί νὰ ὀδηγήσει στὸ Χριστὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Εὐρώπη, ὅλη τὴν οἰκουμένη! Πάτησε τότε γιὰ πρώτη

φορὰ τὸ πόδι του στὴ θρυλικὴ Μακεδονία, τὴ δόξα τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἄκρη, τὴν πύλη τῆς Εὐρώπης.

Ποιὸς θὰ θυμίσει στὴν Εὐρώπη;...

Πῶς ἔγινε, ἀλήθεια, κι ἄλλαξε ἡ τιμημένη τ' οὐρανοῦ; Ἐβγαλε τὸν Σταυρὸ ἀπ' τὴν καρδιά της, τὸν ἔραψε στὴν πλάτη της, ἔκανε τὸ ματωμένο σύμβολο τῆς ἐλευθερίας αἰμοβόρο ὄπλο τυραννίας, ρῆμαξε χώρες καί λαοὺς, κι αὐτὴ τὴ Βασιλεύουσα τῆς γῆς.

Ἄλλαξε ἡ Εὐρώπη τὴν αγάπη της. Ζήλεψε τοῦ κόσμου τούτου τὴ δόξα, τὰ πρωτεῖα, τὰ πλοῦτη, τὶς τιμές.

Κι αὐτὴ ποῦ ἦταν ἡλιος αγάπης καί χαρᾶς, ἔγινε τυραννία τῶν ψυχῶν· ἡ ἄλλοτε κοινωρία τῆς ἐλευθερίας ἔγινε ἱεροεξεταστικὴ δουλεία τῶν πνευμάτων. Κι ἡ ἀποστασία της πῆρε κατήφορο φριχτὸ καί τελειωμὸ δὲν ἔχει...

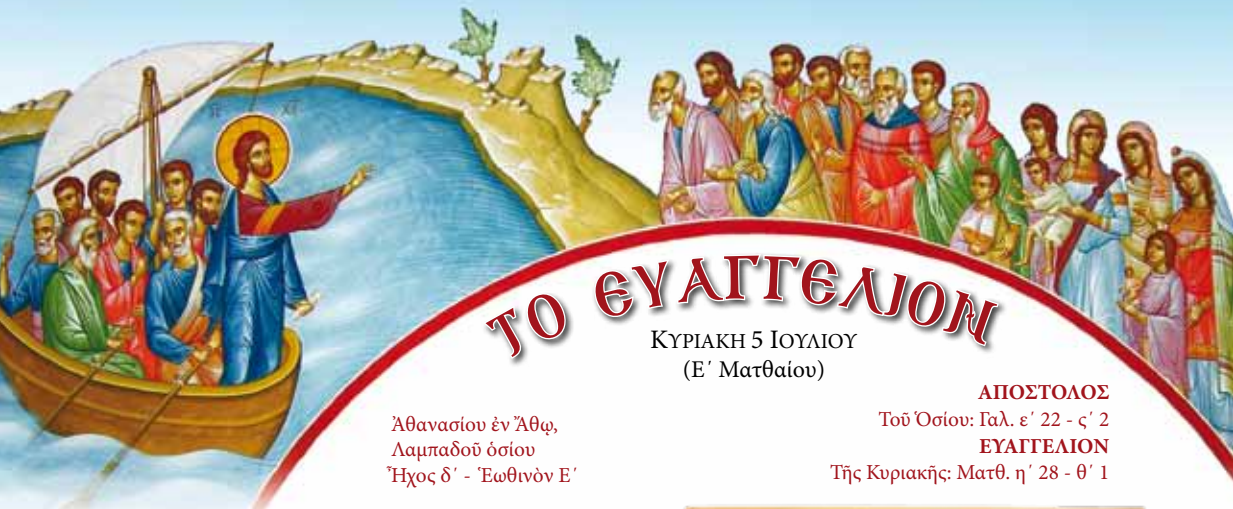
Σήμερα πιά κατάντησε στὸ μῖσος. Ἡ Εὐρώπη τῆς χριστιανικῆς αγάπης μισησε τὸν Χριστό. Μισεῖ τὸ φῶς, μισεῖ τὴν ἀλήθεια, μισεῖ τὴν αγάπη, μισεῖ τὴ ζωὴ. Ἐνα «θεὸ» πιά ἔχει καί λατρεύει καί προσκυνᾷ: τὸ χρῆμα! Γι' αὐτὸ καί πίνει τῶν λαῶν τὸ αἷμα ἀχόρταγη. Ἀπομυζᾷ τὸν κόπο καί τὸν ἰδρώτα τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς, αὐτῶν τῶν, κατὰ τὴ γνώμη της, «παιδιῶν ἑνὸς κατώτερου Θεοῦ». Πεντέξι αἰῶνες τώρα τοὺς ἔστειψε. Καί λίγα μόλις χρόνια πρὶν αἱματοκύλισε ὅλη τὴ γῆ, τὴν ἔσπειρε μέ κόκκαλα παιδιῶν, τὴν πότισε μέ αἷμα ἀθῶο.

Εὐρώπη, ποῦ κατάντησες!

Ποιὸς θὰ σοῦ θυμίσει, Εὐρώπη;

Ποιὸς θὰ θυμίσει στὴν Εὐρώπη!... ■

*Εὐρώπη,
σοῦ κατάντησες!
Ποιὸς θὰ σοῦ θυμίσει,
Εὐρώπη;
Ποιὸς θὰ θυμίσει
στὴν Εὐρώπη!...*

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ

(Ε' Ματθαίου)

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Του Όσιου: Γαλ. ε' 22 - ς' 2

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Της Κυριακής: Ματθ. η' 28 - θ' 1

Άθανασίου ἐν Ἄθω,
Λαμπαδοῦ ὀσίου
Ἦχος δ' - Ἐωθινὸν Ε'

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΓΕΡΓΕΣΗΝΩΝ

1. Μακριὰ ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ πονηροῦ

Μὲ ἓνα πλοίαριο ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οἱ μαθητὲς Του πέρασαν στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδος, στὴν περιοχή τῶν Γεργεσηνῶν.

Καθὼς λοιπὸν προχωροῦσαν πλάι στὴν ἀκροθαλασσιά, ξαφνικὰ βρέθηκαν μπροστά τους δύο ἄνθρωποι μὲ ἄγρια ὄψη καὶ σκοτεινὸ βλέμμα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν κυριευθεῖ ἀπὸ δαιμόνιο καὶ γι' αὐτὸ ἦταν ἐπιθετικοὶ καὶ πολὺ ἐπικίνδυνοι· ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῆς περιοχῆς. Μάταια οἱ κάτοικοι ἐπιχειροῦσαν νὰ τοὺς συλλάβουν καὶ νὰ τοὺς δέσουν μὲ ἀλυσίδες. Ἐκεῖνοι ἔσπαζαν τὶς ἀλυσίδες καὶ κυκλοφοροῦσαν ἀνεξέλεγκτοι!

Νὰ ὅμως ποὺ τὴν ὥρα βρέθηκαν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Καὶ τί συνέβη; Μόλις ἀντίκρισαν τὸν Κύριο, τοὺς κατέλαβε τρόμος καὶ πανικός!

—«Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ;», ἄρχισαν νὰ φωνάζουν. Τί κοινὸ ὑπάρχει μεταξύ μας Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ; Τί θέλεις ἐδῶ; Ἦλθες γιὰ νὰ μᾶς βασανίσεις πρὶν τὴν ὥρα μας;...

Τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ ἔλεγαν οἱ ταλαίπωροι δαιμονιζόμενοι ἦταν λόγια τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Καταλάβαιναν τὰ πονηρὰ πνεύματα ὅτι μπροστά τους βρισκόταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔτρεμαν στὴ σκέψη ὅτι θὰ τοὺς ἔδιωχνε μὲ τὴν παντοδύναμη ἐξουσία Του.

Εἶναι πράγματι ἐντυπωσιακό! Αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἔτρεμε ὅλος ὁ κόσμος ἄρχισαν οἱ ἴδιοι νὰ τρέμουν καὶ νὰ πανικοβάλλονται μὲ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνο! Χωρὶς Ἐκεῖνος νὰ μιλήσει,

Ἦ ῶ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν ὑπὸντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης. καὶ ἰδοὺ ἔκραξαν λέγοντες· τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς; ἦν δὲ μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη. οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτὸν λέγοντες· εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπίτρεψον ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὑπάγετε. οἱ δὲ ἐξεληθόντες ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων· καὶ ἰδοὺ ὤρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασι. οἱ δὲ βόσκοντες ἔφυγον, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν ἀπήγγειλαν πάντα καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων. καὶ ἰδοὺ πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἰδόντες αὐτὸν παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν. Καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

τὰ πονηρὰ πνεύματα ἀναστατώθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ κραυγάζουν ἀπεγνωσμένα.

Εἶναι ἀλήθεια καὶ πρέπει νὰ τὸ τονίσουμε: Ὅπου ἐμφανίζεται ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἀπὸ ἐκεῖ φυγαδεύονται οἱ δαίμονες! Γ' αὐτὸ καὶ ὅποιος εἶναι ἐνωμένος μὲ τὸν Χριστό, δὲν φοβάται κανέναν καὶ τίποτε! Οἱ ἄνθρωποι ποὺ φοβοῦνται τὰ φαντάσματα, τοὺς ἐφιάλτες, τὶς μαγεῖες καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα, δὲν ἔχουν γνωρίσει τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Ἄς προσέξουμε ὁμως κάτι: δὲν μπορούμε νὰ ἔχουμε σύμμαχό μας τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ἂν πρῶτα δὲν κόψουμε κάθε σχέση μὲ τὸν διάβολο καὶ τὰ ἔργα του, ὅπως εἶναι ἡ μαγεία, τὰ μέντιοι, τὰ ζώδια, οἱ ἀστρολόγοι, ὁ σατανισμὸς κι ὁ ἀποκρυφισμὸς.

Ὅποιος ἀποφεύγει τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ ἐπικαλεῖται μὲ πίστη τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, δὲν ἔχει νὰ φοβηθεῖ τίποτε. Ὅποιος κάνει μὲ εὐλάβεια τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ἐκκλησιάζεται τακτικά, ἐξομολογεῖται καὶ κοινωνεῖ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τὰ τεχνάσματα τοῦ διαβόλου. Τὰ ὑπερνικᾷ, διότι ἔχει μαζί του τὴν ἀκατανίκητη δύναμη τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς μὴν ἀφήνουμε λοιπὸν τὸν φόβο καὶ τὸν πανικὸ νὰ μᾶς κυριεύουν. Ὁ διάβολος ἔχει περιορισμένη δύναμη. Δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα, ἂν δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέψει ὁ Θεός. Γ' αὐτὸ καὶ ζητᾷ τὴν ἄδειά Του!

2. Κτύπημα ἀγάπης

Ἔτσι ἔκαναν καὶ οἱ δαίμονες, ὅπως ἀκούσαμε στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο. Ζήτησαν ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ εἰσέλθουν σὲ ἓνα κοπάδι χοίρων ποὺ ἔβοσκε ἐκεῖ κοντά, κι Ἐκεῖνος τοὺς τὸ ἐπέτρεψε.

—Νὰ πᾶτε, τοὺς εἶπε. Καὶ πράγματι, οἱ δαίμονες ἔφυγαν ἀπὸ τοὺς δύο ἀνθρώπους ποὺ τόσο καιρὸ ταλαιπωροῦσαν καὶ πῆγαν στοὺς χοίρους.

Τότε, μπροστὰ στὰ ἐκπληκτὰ μάτια ὅλων, τὸ κοπάδι μὲ τοὺς χοίρους ὄρμη-

σε μὲ μανία κι ἔπεσε ἀπὸ τὸν γκρεμὸ στὴ θάλασσα. Τρομερὴ καταστροφή! Κι αὐτὸ τὸ ἐπέτρεψε ὁ Κύριος, ὄχι μόνο γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ δώσει ἓνα μάθημα στοὺς Γεργεσηνοὺς, οἱ ὅποιοι ἔτρεφαν κοπάδια μὲ χοίρους, πράγμα ἀπαγορευμένο γιὰ τοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ τὸν Μωσαϊκὸ νόμο.

Στὸ μεταξὺ οἱ βοσκοὶ ἔτρεξαν στὴν πόλη καὶ περιέγραψαν ὅλα τὰ φοβερὰ γεγονότα, καὶ ἰδιαιτέρως τὴ θεραπεία τῶν δαιμονιζομένων. Τότε οἱ κάτοικοι τῆς πόλης ξεσηκώθηκαν καὶ πῆγαν νὰ βροῦν τὸν Κύριο γιὰ νὰ Τοῦ ζητήσουν νὰ φύγει ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς περιοχῆς τους. Καὶ ὁ Χριστὸς μπήκε στὸ πλοῖο, πέρασε στὴν ἀπέναντι ὄχθη καὶ ἐπέστρεψε στὴν Καπερναοῦμ.

Οἱ δύστυχοι Γεργεσηνοί! Ἔχασαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀνακαλύψουν, μέσα ἀπὸ τὴν καταστροφή, τὴ δική τους ἐνοχή. Ὁ πνιγμὸς τῶν χοίρων ἦταν πράγματι μεγάλη οικονομικὴ ζημιά. Ἦταν ὁμως κι ἓνα ἠχηρὸ κτύπημα ποὺ ἐπεσήμαινε τὴν παρανομία καὶ τὴν αἰσχροκέρδειά τους.

Μερικὲς φορές ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει κάποια δοκιμασία γιὰ νὰ συνέλθουμε καὶ νὰ ἀλλάξουμε πορεία. Κάθε ἀποτυχία ἢ θλίψη εἶναι μιὰ εὐκαιρία νὰ ἀναλογιστοῦμε: Γιατί τὸ ἐπέτρεψε αὐτὸ ὁ Θεός; Τί ζητᾷ ἀπὸ μένα; Μήπως εἶμαι ἐνοχος σὲ κάτι ποὺ δὲν εἶχα προσέξει;... Μήπως αὐτὴ ἡ δοκιμασία εἶναι ἓνα ἀκόμη δείγμα τῆς ἀγάπης Του, ποὺ θέλει νὰ μὲ ὀδηγήσει σὲ βαθύτερη μετάνοια;...

Ἄν ἔτσι ταπεινὰ σκεπτόμαστε καὶ προσευχόμαστε ζητώντας τὸν φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ, τότε θὰ διαπιστώνουμε ὅτι ὁ πανάγαθος Θεὸς ἐπιτρέπει τὸ κάθε γεγονὸς στὴ ζωὴ μας γιὰ τὸ καλὸ μας. Ἄς προχωροῦμε λοιπὸν μὲ πίστη στὴν ἀγαθὴ Πρόνοιά Του, μὲ ταπείνωση καὶ ὑπομονὴ στὶς δυσκολίες καὶ ἄς ἀφήνουμε τὸν πρῶτο καὶ τὸν τελευταῖο λόγο σ' Ἐκεῖνον. ■

ὁ ἀκούμε συχνά: Δὲν πιστεύω στὸν Θεό. Δὲν ὑπάρχει. Εἶμαι ἄθεος.

Πολλοὶ συνάνθρωποὶ μας, συμπατριῶτες μας, ποὺ ζοῦν στὴν ἐκ παραδόσεως Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ πατρίδα μας, ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν πίστη, δὲν κάνουν τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, δὲν ἐκκλησιάζονται, δὲν προσέρχονται στὰ ἱερὰ Μυστήρια, δὲν προσκυνοῦν τὸ Εὐαγγέλιο. Δὲν πιστεύουν. «Εἶμαστε ἄθεοι», λένε.

Ἀλλὰ εἶναι δυνατόν; Ὑπάρχουν πράγματι ἄθεοι ἄνθρωποι;

Τὸ πρῶτο βιβλίο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ Γένεση, περιγράφει στοὺς πρῶτους στίχους τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου. Μὲ λόγους λιτοὺς καὶ ἀπλοὺς ὁ θεόπτης Μωυσῆς παρουσιάζει ἐνώπιόν μας τὶς διαδοχικὲς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ, ποὺ μὲ τὴν πανσοφία, τὴν παντοδυναμία καὶ παναγαθότητά Του ὀλοκλήρωσε τὸ θαυμαστὸ σύνολο τῆς ὀρατῆς κτίσεως. Στὸ τέλος ἐκθέτει τὴ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔρχεται ὡς ὁ βασιλιάς νὰ κατοικήσει στὸ ἐτοιμασμένο γι' αὐτὸν περικαλλὲς ἀνάκτορο τῆς κτίσεως. Τὸν ἄνθρωπο ὁ Θεὸς δὲν τὸν δημιούργησε μὲ μόνο τὸ δημιουργικὸ Του πρόσταγμα, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα ὄντα, ἀλλὰ τὸν ἔπλασε. Δηλαδή

τὸν ἔφερε στὴν ὑπαρξὴ μὲ ξεχωριστὴ ἐπέμβαση καὶ εἰδικὴ δημιουργικὴ ἐνέργεια. Καὶ τοῦ ἐνεφύσησε πνοὴ ζωῆς. Τὸν ἔπλασε «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» δική Του (βλ. Γεν. α' 26, β' 7).

Τί σημαίνουν αὐτά; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι θεόπλαστος.

Ἐπιπλέον εἶναι θεόμορφος, ἀφοῦ εἶναι πλασμένος «κατ' εἰκόνα Θεοῦ». Δηλαδή εἶναι λογικὸς καὶ ἐλεύθερος, ὅπως εἶναι ὁ Θεός. Εἶναι προικισμένος καὶ μὲ δημιουργικὸ χάρισμα καὶ ἔχει τὴν ἐντολὴ νὰ ἄρχει, νὰ κυριαρχεῖ ἐπὶ τῆς κτίσεως. Εἶναι «βασιλεὺς τῶν ἐπὶ γῆς, βασιλευόμενος ἄνωθεν», ἕνας ἄρχοντας μέσα στὴ δημιουργία, κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος (P.G. 36, 324).

Ἐπειδὴ εἶναι πλασμένος καὶ «καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ», ἔχει ὑψιστὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ ὁμοιάσει μὲ τὸν Θεό, νὰ ἀποκτήσει τὶς ἀρετὲς τοῦ Θεοῦ, ὅσο βέβαια αὐτὸ εἶναι δυνατόν στὸν μικρὸ καὶ πεπερασμένο ἄνθρωπο· καὶ τελικὰ νὰ ζήσει ἄφθαρτος καὶ ἀθάνατος, αἰώνιος, ἔνδοξος καὶ λαμπρὸς στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, νὰ γίνῃ δηλαδή θεὸς καὶ αὐτός, ἕνας θεὸς κατὰ χάριν. →

Ὑπάρχουν ἄθεοι ἄνθρωποι;

Ὁ ἄνθρωπος «Θεοῦ τε κτίσμα» τυγχάνει, «καί θεὸς εἶναι κεκελευσμένος», ὅπως λέει ὁ Μέγας Βασίλειος (βλ. Γρηγορίου Θεολόγου, *Ἐπιτάφιος εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον*, ΕΠΕ 6, 210). Εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ἐντολήν νὰ γίνεαι καὶ αὐτὸς θεός. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο τῆς καταγωγῆς καὶ τὸ θαυμαστὸ ὕψος τοῦ προορισμοῦ του. Ἀπὸ τὸν Θεὸ πλασμένος γιὰ νὰ γίνεαι θεός! Ὅπως λέει πάλι ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μὲ τὸν περιεκτικὸ καὶ ἀποφθεγματικὸ του λόγο, ὁ ἄνθρωπος εἶναι «θεόθεν εἰς Θεὸν ἐρχόμενος», ἀπὸ τὸν Θεὸ ξεκινᾷ καὶ στὸν Θεὸ καταλήγει (P.G. 37, 1354). Ἡ πορεία του στὸν κόσμον αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἀγνοήσῃ τὸν Θεὸ.

Θεόπλαστος, θεόμορφος, προορισμένος νὰ γίνεαι θεός κατὰ χάριν ὁ ἄνθρωπος! Ἀπὸ τὸν Θεὸ πλασμένος, κατὰ Θεὸν πλασμένος καὶ γιὰ τὸν Θεὸ πλασμένος. Ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀποτυπωμένη στὴν ἴδια τὴν κατασκευὴ του. Ὁ Θεὸς εἶναι παρὼν στὴν ψυχὴ του. Ὁ Θεὸς εἶναι στὴν προοπτικὴ του.

Πῶς μποροῦμε νὰ ξεφύγουμε τὸν Θεό; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἀγνοήσουμε; Ὁ Θεὸς εἶναι μέσα μας. Ὁ Θεὸς εἶναι καὶ γύρω μας. «Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν», διακήρυξε πρὸς τοὺς σοφοὺς τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Πράξ. ιζ' 28). Μέσα σ' Αὐτὸν σὰν σὲ πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα ζοῦμε καὶ κινούμεσθα καὶ ὑπάρχομε. «Ὡσπερ ἀδύνατον ἀγνοῆσαι τὸν ἀέρα πανταχοῦ κεχυμένον καὶ οὐ μακρὰν ἀφ' ἑνὸς ἐκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα, μᾶλλον δὲ καὶ ἐν ἡμῖν ὄντα· οὕτω δὲ καὶ τὸν τῶν ὄλων δημιουργόν», λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (P.G. 60, 271). Ὅπως εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀγνοήσῃς τὸν ἀέρα, ποὺ βρίσκεται παντοῦ σκορπισμένος, καὶ δὲν εἶναι μακριὰ ἀπ' τὸν καθένα μας, μᾶλλον δὲ βρίσκεται καὶ μέσα μας, ἔτσι συμβαίνει καὶ μὲ τὸν Δημιουργὸ τῶν ὄλων.

Ὅταν ἀρνούμαστε τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ, εἶναι σὰν νὰ ἀρνούμαστε ὅτι ὑπάρχει ἡ ἀτμόσφαιρα, ἐνῶ ζοῦμε μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα. Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ζήσουμε οὔτε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα τοῦ χρόνου ἐξω ἀπὸ αὐτὴν.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος χωρὶς τὸν Θεό. Τὸ ἀπαγορεύει ἡ ἴδια ἡ κατασκευὴ του. Ὅποιος ἀρνεῖται τὸν Θεὸ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ καταστρέψῃ τὸν ἑαυτό του. Ὅποιος ἐπιχειρεῖ νὰ θανατώσῃ τὸν Θεό, θανατώνει τελικὰ τὸν ἑαυτό του. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀπανθρωπία ἀπὸ τὴν ἀθεΐα. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀφροσύνη ἀπὸ τὴν ἀπιστία.

Ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον ποὺ λέει ὅτι εἶναι ἄθεος ἢ ποὺ νομίζουν ὅτι εἶναι ἄθεοι ἢ ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ εἶναι τέτοιοι. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἄθεοι εἶναι ζήτημα ἂν ὑπάρχουν.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος ποὺ λέει ὅτι εἶναι ἄθεος, μπορεῖ νὰ ἀρνεῖται τὰ ἱερά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, στὴ δύσκολη ὥρα ὅμως ζητάει τὴν Εὐχὴς τῆς. Δὲν πιστεύει τὸ Εὐαγγέλιο, ἀναγνωρίζει ὅμως ὅτι ἡ διδασκαλία του μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Αποφεύγει νὰ κάνει τὸν Σταυρὸ του, στὴς ὥρες τῆς τρικυμίας ὅμως τρέχει στὰ ἱερά Προσκυνήματα, καταφεύγει στοὺς Ἁγίους, ζητάει τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἡ δίψα γιὰ τὴ ζωὴ, ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ πάλη γιὰ τὴν ἐλευθερία, ὁ πόθος γιὰ τὴν αἰωνιότητα, εἶναι τελικὰ δίψα καὶ ἀγώνας καὶ πάλη καὶ πόθος γιὰ τὸν Θεό. Ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν στὴν κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ.

Ὅσοι ἀγωνιζόμεσθα νὰ ζοῦμε συνειδητὰ τὴν πίστη μας, ἀφενὸς μὲν νὰ τὴν ὁμολογοῦμε μὲ θάρρος, ἀφετέρου δὲ νὰ βοηθοῦμε τοὺς ἀδελφούς μας, ποὺ τὴν ἀγνοοῦν, νὰ ἀνακαλύπτουν μέσα τους τὴν ἀληθινὴ τους ταυτότητα, τὴ θεϊκὴ κατασκευὴ τους. ■

Η ΦΩΤΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Οι Τρεῖς Παῖδες στήν κάμινο τοῦ πυρός

«Τὸ θαῦμα πᾶσαν ὑπερβαίνει λόγου διήγησιν. Καὶ γὰρ ἔσβεστο ἡ ἐνέργεια, καὶ οὐκ ἔσβεστο· ὅτε μὲν γὰρ τοῖς σώμασιν ὠμίλει τῶν ἁγίων ἐκείνων, ἔσβεστο· ὅτε δὲ τὰ δεσμὰ διαρρήξαι ἔδει, οὐκ ἔσβεστο· τὰ γοῦν δεσμὰ διέρρηξε, καὶ τῶν ἀστραγάλων οὐχ ἤφατο. Εἶδες πόση ἡ ἐγγύτης; Καὶ οὐκ ἠπατήθη τὸ πῦρ. οὐδὲ ἐνδοτέρω τῶν δεσμῶν προελθεῖν ἐτόλμησεν. Ἔδῃσεν ὁ τύραννος, καὶ ἔλυσεν ἡ φλόξ, ἵνα μάθῃς καὶ τοῦ βαρβάρου τὴν ὠμότητα καὶ τοῦ στοιχείου τὴν ὑπακοήν. Τίνος δὲ ἕνεκεν ἔδῃσεν, εἰς πῦρ ἐμβαλεῖν μέλλων; Ἴνα τὸ θαῦμα μείζον γένηται, ἵνα παραδοξότερον τὸ σημεῖον, ἵνα μὴ νομίσης ὀφθαλμῶν ἀπάτην εἶναι τὰ ὀρώμενα. Εἰ γὰρ μὴ πῦρ ἦν ἐκεῖνο τὸ πῦρ, οὐκ ἂν τὰ δεσμὰ κατέφαγεν· καὶ ὁ πολλῶν μείζον ἦν, οὐκ ἂν τοὺς ἔξωθεν στρατιώτας καθημένους ἤρπασεν· νῦν δέ, ἐν μὲν τοῖς ἔξω τὴν δύναμιν ἐπεδείξατο, ἐν δὲ τοῖς ἐνδον τὴν ὑπακοήν ἔδειξε».

(Πρὸς Ἀνδριάντας ὁμιλία τετάρτη, ΕΠΕ 32, 76)

Ἑρμηνευτικὴ ἀπόδοσις

Τὸ θαῦμα τῆς διασώσεως τῶν Τριῶν Παίδων στήν κάμινο τοῦ πυρός ὑπερβαίνει κάθε προσπάθεια διηγήσεως. Ἡ φωτιά τῆς καμίνου καὶ ἦταν καὶ δὲν ἦταν σβησμένη. Ὄταν ἐρχόταν σὲ ἐπαφή μὲ τὰ σώματα τῶν Ἁγίων, ἦταν σβησμένη. Ὄταν ἐπρόκειτο νὰ κάψει τὰ σχοινιά μὲ τὰ ὅποια τοὺς εἶχαν δεμένους, δὲν ἦταν σβησμένη ἀλλὰ ἔκαιγε. Τὰ σχοινιά τὰ ἔκαψε, ἀλλὰ τοὺς ἀστραγάλους τῶν Τριῶν Παίδων ποὺ ἐφάπτονταν μὲ τὰ σχοινιά δὲν τοὺς ἔθιξε. Εἶδες πόσο κοντὰ τοὺς ἔφθασε ἡ φωτιά; Ἀλλὰ δὲν ἐξαπατήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόσταση ἡ φωτιά, οὔτε τόλμησε νὰ προχωρήσει πιὸ πέρα ἀπὸ τὰ δεσμὰ. Τοὺς ἔδεσε ὁ τύραννος μὲ σχοινιά, καὶ τοὺς ἔλυσε ἡ φωτιά, γιὰ νὰ μάθεις καὶ τὴ σκληρότητα τοῦ βαρβάρου καὶ τὴν ὑπακοή τῶν στοιχείων τῆς φύσεως πρὸς τὸν Θεό. Γιατί τοὺς ἔδεσε ὁ τύραννος, ἀφοῦ θὰ τοὺς ἔριχνε στὴ φωτιά; Γιὰ νὰ προξενήσει μεγαλύτερη ἐντύπωση τὸ θαῦμα τῆς διασώσεώς τους, γιὰ νὰ φανεῖ παραδοξότερο τὸ παράξενο γεγονός, γιὰ νὰ μὴ νομίσει κανεὶς ὅτι αὐτὰ ποὺ ἐβλεπαν τὰ μάτια τους ὀφείλονταν σὲ ὀφθαλμαπάτη. Διότι ἐὰν δὲν ἦταν πραγματικὴ ἡ φωτιά τῆς καμίνου, δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάψει τὰ σχοινιά μὲ τὰ ὅποια τοὺς εἶχαν δεμένους. Πολύ περισσότερο, δὲν θὰ ἔκαιγε τοὺς στρατιώτες ποὺ βρίσκονταν ἔξω ἀπὸ τὴν κάμινο. Ὅμως σ' αὐτοὺς ποὺ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴν κάμινο ἡ φωτιά ἔδειξε τὴ δύναμή της, ἐνῶ σ' αὐτοὺς ποὺ ἦταν μέσα στήν κάμινο ἔδειξε τὴν ὑπακοή της στὸν Θεό.

«Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω»

Κακοπάθεια· μιὰ λέξη πού δυσανασχετοῦμε στοῦ ἄκουσμά της, μιὰ κατάσταση πού ἀποφεύγουμε νὰ τή ζήσουμε. Κι ὅμως, καθημερινὰ στή ζωή μας ἐρχόμαστε ἀντιμέτωποι μὲ τέτοιες δύσκολες καταστάσεις κακοπάθειας: θλίψεις, ἀντιξοότητες, δοκιμασίες, στερήσεις, ἀδικίες, ἀσθένειες, γεγονότα ἔκτακτα, δυσκολίες πού χρονίζουν. Βασανισμένοι εἴμαστε ὅλοι, ἄλλος περισσότερο, ἄλλος λιγότερο. Κρύβει ἡ ζωὴ μας πολλοὺς πόνους, δάκρυα, ἀλάλητους στεναγμούς. Καὶ ἡ ἐποχὴ μας, ὁ σύγχρονος τρόπος ζωῆς ἐνισχύουν τὶς ἀγωνίες μας, βαραίνουν τοὺς ὤμους μας, κάνουν τὸν ἀγώνα μας ἀνυπόφορο, τὸν σταυρὸ μας ἀσήκωτο.

Ἀποροῦμε: «Γιατί; Τί κάναμε;»

«Πῶς γίναμε ἔτσι; Ποῦ κανταντήσαμε;»

«Ζοῦμε τραγικὲς καταστάσεις, πού ἀλλοῦ θὰ φθάσουμε;»

«Δὲν ἀντέχουμε ἄλλο...» Φράσεις, ἢ καλύτερα κραυγὲς πόνου, ἀπογνώσεως πού ἀκοῦμε συχνὰ καὶ ἐπιβεβαιώνουν τὰ λόγια τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας: «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε» (1ω. ις' 33).

Πῶς ὅμως θὰ ἀντιμετωπίζουμε τὶς καθημερινὲς κακοπάθειές μας;

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος στήν

«καθολικὴ» του ἐπιστολῆ μᾶς συμβουλεύει σχετικὰ: «Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω» (1ακ. ε' 13). Ὑποφέρει κανεὶς ἀνάμεσά σας ἀπὸ στενοχώρια καὶ θλίψη; Ἄς προσεύχεται καὶ ἄς ζητᾶ παρηγοριὰ ἀπὸ τὸν Θεό.

Λόγια ἀληθινὰ, πού δίνουν παρηγοριὰ, δύναμη στήν ψυχὴ, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπο ν' ἀντιμετωπίσει κανεὶς τὶς δύσκολες αὐτὲς καταστάσεις καὶ νὰ στέκεται ὀρθός.

Διότι ἐκείνη τὴν ὥρα τῆς δοκιμασίας μας, ὅταν ἡ ἀγωνία καὶ ἡ στενοχώρια κυριεύσουν τὸ ἐσωτερικὸ μας, δυστυχῶς μερικοὶ ξεχνοῦμε τὸν Θεό. Δίνουμε βάρος στὸ πρόβλημά μας, μᾶς πνίγει τὸ κύμα, καθὼς ξεσπάει ἐπάνω μας, καὶ προσπαθοῦμε ἐμεῖς νὰ σκεφθοῦμε, νὰ δώσουμε ἄμεσα τὴ λύση, καὶ ἀφήνουμε μακριὰ τὸν Θεό καὶ οὔτε Τὸν παρακαλοῦμε νὰ ἐπέμβει καὶ νὰ δώσει τὴ λύση.

Ἄλλες φορές σπεύδουμε νὰ ἀκουμπήσουμε τὴ θλίψη μας στοὺς συνανθρώπους μας – φίλους, συγγενεῖς, γείτονες – πιστεύοντας πῶς ἐκεῖνοι μποροῦν νὰ μᾶς καταλάβουν καὶ νὰ βοηθήσουν στὰ θέματα πού μᾶς βασανίζουν. Συχνὰ ὅμως ἀπογοητευόμαστε! Μερικὲς φορές ἀντὶ νὰ μᾶς καταλάβουν, μᾶς ἐκθέτουν τὶς δικές τους δυσκολίες, τὰ δικά τους βάσανα,

προσθέτοντας βάρος περισσότερο στην ψυχή μας.

Πόσο όμως ένισχυτικός είναι ο λόγος του Αποστόλου, που μās δίνει τή λύση, μās δείχνει τόν δρόμο που θ' ακολουθήσουμε: «προσευχέσθω». Ναί. Στόν Κύριο θά καταφύγουμε. Έκει πρώτα. Η προσευχή θά γίνει τó καταφύγιό μας, ή παρηγοριά μας, ή ασφάλειά μας. Οί καιροί τών θλίψεων είναι μιá εύκαιρία νά μεταβληθούν σέ καιρούς προσευχής. Ένας άπό τούς λόγους που έπιτρέπει ó Θεός νά κακοπαθούμε, είναι και γιά νά Τόν άναζητούμε. Στή δύσκολη ώρα που τó φρόνημά μας ταπεινώνεται, ή καρδιά μας συντριβεται, πιό εύκολα καταφεύγουμε στό Θεό, ό Όποιος μπορεί νά άποδώξει τή θλίψη. Έχουμε αυτό τó προνόμιο οί πιστοί, τή δυνατότητα νά προστρέχουμε στόν «Πατέρα τών οικτιρημών», τόν «Θεόν πάσης παρακλήσεως». Έκείνος γνωρίζει τά πάντα μέχρι λεπτομερειών, ξέρει τίς αιτίες τών καταστάσεων, κατανοεί και μās συμπαθεί γιά τήν κακοπάθειά μας, και, όταν και όπως γνωρίζει, δίνει τή λύση που χρειάζεται.

Γ' αυτό και ό όσιος Πορφύριος ό Κασοκαλυβίτης συμβούλευε νά άντιμετωπίζουμε όλα τά προβλήματα με τήν προσευχή λέγοντας χαρακτηρισικά: «Νά προσεύχεσαι χωρίς άγωνία, ήρεμα, με έμπιστοσύνη στην άγάπη και στην πρόνοια του Θεού. Μήν κουρασθείς νά προσεύχεσαι» (*Άνθολόγιο Συμβουλών Γέροντος Πορφυρίου*, σελ. 388).

Στίς μέρες που ζούμε οί κακοπάθειες αύξηθηκαν, και ποιός γνωρίζει πόσο άλλο θά αύξηθούν. Γ' αυτό ό λόγος του άποστόλου Ιακώβου γίνεται άφορμή γιά σωστή, πνευματική άντιμετώπιση τών καταστάσεων αυτών. Άς αγαπήσουμε τήν προσευχή· νά στρέψουμε εκεί τó νού, τήν καρδιά με τά πολλά και βασανιστικά θέματά μας ό καθένας. Έκει θά βρει άνάπαυση ή ψυχή μας και ειρήνη τó έσωτερικό μας. ■

Βιβλία γιά κοινωνικά θέματα, σύμφωνα με τίς άρχές του Εύαγγελίου

- **ΚΡΙΣΗ: Έξοδος από τó άδιέξοδο** 3 €
* * *
- † Αρχιμ. Γεωργίου Ι. Δημοπούλου
- **ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΔΩΛΑ;** 3 €
- **ΜΕΛΙ ή ΔΗΛΗΛΗΤΗΡΙΟ; (Η γλώσσα μας)** 3,50 €
* * *
- † Αρχιμ. Θεοδώρου Κ. Μπεράτη
- **ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ** 5 €
- **ΦΩΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ** 6 €
* * *
- † Αρχιμ. Χριστοδούλου Κ. Παπαγιάννη
- **ΔΙΑΤΙ ΖΩΜΕΝ;** 2 €
* * *
- † Αρχιμ. Γαβριήλ Γ. Άθανασιάδη
- **Ο ΘΥΜΟΣ (πάθος και προτέρημα)** 3 €
* * *
- † Αρχιμ. Γρηγορίου Π. Χαραλαμπίδη
- **ΤΟ ΣΑΡΑΚΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ** 3,50 €
(Ζήλεια και φθόνος)
- **Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ** 3,50 €
μονοπάτι γιά τόν Παράδεισο
* * *
- † Αρχιμ. Γενναδίου Κ. Κουτσοπούλου
- **ΠΥΡ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑ:** 1 €
Γιατί λέμε όχι στην καύση τών νεκρών
* * *
- † Αναστασίου Π. Μιχαλακοπούλου
- **«ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΧΑΡΑ; ΜΑ ΠΟΥ;»** 5 €
* * *
- † Άβραάμ Μ. Κοκάλη
- **ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΣΥΓΧΩΡΗΣΕΩΣ** 2 €
- **Η ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΜΑΣ** 1 €
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΟΥΣ

Γιά ταχυδρομική άποστολή ό παραλήπτης έπιβαρύνεται με τά άνάλογα έξοδα.

www.osotir.gr/shop

Στή συνέχεια ὁ ποιητὴς τοῦ 72ου Ψαλμοῦ διηγεῖται πῶς μπόρεσε νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τοὺς προβληματισμούς, τὶς ἀμφιβολίες καὶ τοὺς δισταγμούς του σχετικὰ μὲ τὴν εὐδαιμονία τῶν ἀσεβῶν. Εἶναι ὅμως χαρακτηριστικὸ τοῦτο: Διαλογίζεται, συνταράσσεται, ἀπορεῖ, προβληματίζεται, ἀλλὰ δὲν ἀποκαλύπτει τὶς ἀμφιβολίες καὶ τοὺς προβληματισμούς του σὲ ἄλλους. Δὲν τοὺς ἀποκαλύπτει, διότι φοβᾶται μήπως γίνει αἰτίος σκανδαλισμοῦ. Αὐτοσυγκρατεῖται γιὰ νὰ μὴν παρασύρει καὶ ἄλλους στὴν ἀμφιβολία ἢ καὶ στὴν ἀποστασία.

Γράφει: Ἐὰν ἔλεγα· θὰ διηγηθῶ τοὺς δισταγμούς μου αὐτοὺς καὶ θὰ ἐκθέσω καὶ στοὺς ἄλλους τὶς σκέψεις μου ἔτσι ὅπως μοῦ ἔρχονται, στὴ γενιὰ τῶν παιδιῶν σου, Κύριε, θὰ γινόμεν ἀποστάτης καὶ ἀτίθασος καὶ προδότης διδάσκαλος. Δὲν ἀποκάλυψα ὅμως τοὺς δισταγμούς μου, ἀλλὰ νόμισα ὅτι ἔπρεπε πρῶτα νὰ μελετήσω τὸ ζήτημα, γιὰ νὰ τὸ κατανοήσω. Ἡ προσπάθειά μου ὅμως αὐτὴ ὑπῆρξε κόπος ἀνωφελῆς καὶ ἐξαντλητικὸς, διότι τὸ πρόβλημα τοῦτο παρέμεινε γιὰ μένα ἄλυτο (Ψαλ. οβ' [72] 15-16).

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ψαλμωδὸς τονί-

ζει τὴν εὐθύνη ποὺ ἔχουμε ὡς διδάσκαλοι καὶ καθοδηγοὶ ἄλλων. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς πρέπει πολὺ νὰ προσέχουμε, ὥστε νὰ μὴν παρουσιαζόμαστε ἀβέβαιοι, ἀκατάστατοι καὶ ἀμφιβάλλοντες γι' αὐτὰ ποὺ ὑποστηρίζουμε· ὡς διδάσκαλοι, ποὺ δὲν γνωρίζουμε πότε πρέπει νὰ ὀμιλοῦμε καὶ τί νὰ λαλοῦμε πρὸς οἰκοδομὴν τῶν ἄκροτων μας. Πρέπει νὰ σκεπτόμαστε δύο φορές καὶ νὰ μιλάμε μία. Νὰ προσέχουμε νὰ μὴ σκανδαλίσουμε τοὺς ἀπλοῦς καὶ ἀπότηρευτους. Ἀσφαλῶς πρέπει νὰ φροντίζουμε, ὥστε νὰ μὴ δημιουργοῦνται μέσα μας ἀσεβεῖς λογισμοί. Ἐὰν ὅμως εἶναι λάθος νὰ ἀφήνουμε νὰ δημιουργοῦνται τέτοιοι λογισμοί, εἶναι μεγαλύτερο λάθος νὰ τοὺς κοινοποιήσουμε εὐκαίρως - ἀκαίρως, διότι ὑπάρχει φόβος νὰ σκανδαλίσουμε «ἓνα τῶν μικρῶν τούτων» (Ματθ. ιη' [18] 6).

Ὁ εὐλαβὴς Ψαλμωδὸς δὲν ἀποκαλύπτει μὲν τὶς ἀμφιβολίες του πρὸς ἀποφυγὴν σκανδαλισμοῦ τῶν ἀδυνάτων, μελετᾷ ὅμως τὸ πρόβλημα κατ' ἰδίαν. Βυθίζεται λοιπὸν σὲ σκέψεις λέγοντας· ἄς μελετήσω ἐν σιωπῇ τὸ ζήτημα, γιὰ νὰ τὸ καταλάβω. Ὡστόσο ἡ μελέτη αὐτὴ ὑπῆρξε γι' αὐτὸν κόπος ἀνω-

5. Τὸ ἀσφαλὲς καταφύγιο τῆς ψυχῆς

Ἀπάντηση στὸ πρόβλημα: «Γιατί εὐτυχοῦν οἱ ἀσεβεῖς;»

φελής και έξαντλητικός. Διότι «κόπος άνθρωπω γνώναι του Θεού τὰ ἀπόκρυφα», καθώς λέγει και ὁ προφήτης Ἡσαΐας. Ποιὸς γνώρισε τὰ σχέδια που κρύβονται στο νου του Κυρίου και ποιὸς ἔγινε σύμβουλος του, ὁ ὁποῖος θὰ Τὸν διδάξει; (Ἡσ. μ' [40] 13)¹.

Τελικὰ ὁ Ψαλμωδὸς παίρνει ἀπάντηση ἀπὸ τὸ «ἀγιαστήριον του Θεοῦ». Ὁμολογεῖ: Μέχρι που μπήκα στο ναό, στο ἀγιαστήριο του Θεοῦ, και ἐκεῖ φωτίστηκα ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· ἔστρεψα τότε τὸ βλέμμα μου στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τῶν ἀμαρτωλῶν αὐτῶν που εὐδαιμονοῦν και προφητικὰ κατάλαβα ποιὸ θὰ εἶναι τὸ τέλος τους (Ψαλ. οβ' [72] 17). Δεχόμενος μέσα στο ναό του Θεοῦ τὴν ἔλλαμψη του Ἁγίου Πνεύματος, εἶδε νὰ ἀνασύρεται ἡ αὐλαία τῶν μελλόντων, και τότε προσήλωσε τὸ βλέμμα του στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τῶν ἀμαρτωλῶν που σήμερα εὐδοκιμοῦν και κατάλαβε προφητικὰ τὸ τέλος, τὸ κατάντημά τους. Στο ναό φωτίστηκε, βυθίστηκε στὰ ἔσχατα και ἔμαθε. Γράφει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος: Ἔμαθα τουλάχιστον ποιὸς εἶναι ὁ πρόσφορος καιρὸς γιὰ τὴ γνώση τῶν προβλημάτων αὐτῶν· ἔμαθα ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ καιρὸς του θείου δικαστηρίου, ὅταν ὁ Κύριος θὰ ἀποδώσει «ἐκάστω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ» (Ρωμ. β' 6).

Ὅρισμένοι ἐρμηνεύουν τὸ «ἀγιαστήριον», ὡς «τὸ ἐσόμενον κριτήριον»². Διότι ἡ μέλλουσα Κρίση θὰ προσδιορίσει και θὰ ἀποκαλύψει στὸν καθένα τὰ πρὸς ἀξίαν. Τότε θὰ πληροφορηθοῦμε ὅλοι, και προπαντὸς οἱ μικροψυχοι, τί εἶδους ἀγαθὸ εἶναι ἢ ἀρετὴ και τί εἶδους ἢ κακία.

Λέγοντας ὁ θεοσεβῆς Ψαλμωδὸς ὅτι ἡ προσπάθειά του ὑπῆρξε κόπος ἀνω-

φελής και έξαντλητικός, διότι τὸ πρόβλημα που τὸν ἀπασχολοῦσε παρέμεινε γι' αὐτὸν ἄλυτο, συμφωνεῖ με τὸν «Ἐκκλησιαστή» ὅτι ὑπάρχουν προβλήματα γιὰ τὰ ὁποῖα «ὄσα ἂν μοχθήσῃ ἄνθρωπος του ζητῆσαι, και οὐχ εὐρήσει· και γε ὄσα ἂν εἶπη σοφὸς του γνῶναι, οὐ δυνήσεται του εὐρεῖν» (Ἐκκλησ. ἡ' 17): Ὅσο και ἂν κοπιᾶσει ὁ ἄνθρωπος, δὲν θὰ μπορέσει νὰ τὰ ερευνήσει· ἀκόμη και ὄσα ὁ σοφὸς θὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι γνώρισε, δὲν θὰ μπορέσει νὰ τὰ κατανοήσει και νὰ δώσει λύση. Ὁ σοφὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ πεί λόγους σοφοῦς, πιθανοῦς, ἀλλὰ τὴν ἀλήθεια εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴ βρεῖ! Μόνον ἂν προσέλθουμε ταπεινὰ και ἐν προσευχῇ ἐνώπιον του Θεοῦ και δώσουμε «τὸν λόγον τῷ Λόγῳ», παραδώσουμε τὸ στενὸ λογικὸ μας στὸν Υἱὸ και Λόγο του Θεοῦ, και ἀφήσουμε Ἐκεῖνον νὰ καταλάβει τὸ ἐσωτερικὸ μας, θὰ φωτισθοῦμε ἀπὸ τὸ ἀνέσπερο φῶς Του και θὰ λάβουμε ἀπάντηση στὰ ὑπαρξιακὰ προβλήματα που μᾶς βασανίζουν. Ὡστε τὸ «ἀγιαστήριον του Θεοῦ» εἶναι τὸ ἀσφαλὲς καταφύγιο τῆς ψυχῆς που πειράζεται προβληματιζόμενη. Μέσα στὸν ἅγιο χῶρο του ὄλα τὰ βλέπουμε ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς αἰωνιότητος. Ὅλα εἶναι καλά, ὅταν τελειώνουν καλά, ὁπότε εἰσέρχονται εὐπρόσδεκτα στὴν αἰωνιότητα. Διαφορετικὰ ὄσα συνεχίζουν νὰ μένουν κακά, θὰ λάβουν «ἐνδικον μισθαποδοσίαν» (Ἐβρ. β' 2)· θὰ τιμωρηθοῦν δίκαια και με τὴν ἀνάλογη τιμωρία.

1. Εἰς **Νικοδήμου Ἀγιορείτου - Εὐθυμίου Ζιγαβηνοῦ**, *Ἐρμηνεία εἰς τοὺς 150 Ψαλμοὺς του Προφητὰνακτος Δαβὶδ*, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», σελ. 279, ὑποσημ.

2. Βλ. **Νικοδήμου Ἀγιορείτου - Εὐθυμίου Ζιγαβηνοῦ**, ὁ.π.

Ἱερὴ πατριαρχικὴ μνήμη τῆς 29ης Μαΐου

Ἡ 29η Μαΐου εἶναι ἡμέρα πόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμέρα ἱερὴ γιὰ τὸ Γένος μας. Ἡμέρα μνήμης καὶ χρέους. Καὶ εἶναι θαυμαστό πῶς τὰ τελευταῖα χρόνια ὅλο καὶ περισσότερο ζωντανεῖται ἡ ἱερὴ αὐτὴ μνήμη μὲ πλῆθος Μνημοσύνων καὶ ἐκδηλώσεων σὲ πολλές ἀπὸ τὶς ἱερὲς Μητροπόλεις τῆς Πατρίδας μας.

Ὅμως ἡ συγκινητικότερη ἐκδήλωση εἶναι ἐκείνη ποὺ πραγματοποιήθηκε στὸν ἴδιο τὸν ἱερό τόπο τοῦ ἀγῶνα τῆς 29ης Μαΐου 1453. Ἐκεῖ ποὺ πάγωσε ξαφνικὰ ἡ Ἱστορία καὶ μπήκε σὲ κρυμμένο θεόγνωστο μνήμα ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιάς. Ἐκείνη ἡ σεμνή, ἱερὴ καὶ τολμηρὴ ἱεραρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τὰ ἐπίσης τολμηρὰ λόγια ποὺ ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του κατ' αὐτήν.

«Στὸν Ἅγιο Νικόλαο, στὸ γειτονικὸ στὸ Φανάρι Τζιμπαλί τῆς Πόλης χοροστάτησε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος στὴ μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Θεοδοσίας τῆς Κωνσταντινουπολιτίσσης, ὁ βυζαντινὸς Ναὸς τῆς ὁποίας, ποὺ σήμερα λειτουργεῖ ὡς μουσουλμανικὸ τέμενος, βρίσκεται λίγα μόλις μέτρα πρὸ πέρα...

Στὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος μὲ ἐκδηλῆ συγκίνηση ἀνέγνωσε Τρισάγιο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν ἐκείνων ποὺ

ἀγωνίσθηκαν γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν πατρίδα κατὰ τὴν Ἄλωση τῆς Βασιλείδος τῶν Πόλεων, τῆς Πόλης μας...».

Ὁ Πατριάρχης τόνισε στὴν ὁμιλία του μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Σήμερα, ποὺ εἶναι μία ἀποφράς ἡμέρα γιὰ τὸ Γένος μας, ἦτο ἄξιον καὶ δίκαιον νὰ ἐνθυμηθῶμεν τοὺς ἀγωνισθέντας καὶ πεσόντας. Ἔχουμε καὶ δικαίωμα καὶ χρέος καὶ καθήκον νὰ ἐνθυμούμεθα τοὺς ὁμογενεῖς καὶ ὁμοδόξους καὶ ὁμοπίστους ἀδελφούς μας, οἱ ὁποῖοι ἔπασαν κυριολεκτικῶς ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος. Ποιὸς ἄλλος θὰ τοὺς ἐνθυμηθεῖ καὶ ποιὸς ἄλλος θὰ προσευχηθεῖ γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τους; Ἐμεῖς! Οἱ συνεχισταί των, οἱ διάδοχοί των. Διότι ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ξενοφερμένοι ἐδῶ. Εἴμαστε οἱ συνεχισταί ἐκείνων τῶν προγόνων μας, δὲν εἴμαστε μετανάστες ἐδῶ. Εἴμαστε αὐτόχθονες καὶ γηγενεῖς, σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός, γέννημα θρέμμα αὐτῆς τῆς Πόλεως» (Ἱστοσελίδα «amen»).

Συγκινητικώτατα τὰ λόγια τοῦ Πατριάρχου. Καὶ ἀκόμη πιὸ συγκινητικὸ τὸ ὅτι ἀκούσθηκαν στὴν Πόλη, τὴν ἐπὶ ἑξὶ αἰῶνες τώρα σκλαβωμένη. Τὰ λόγια του: «Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ξενοφερμένοι ἐδῶ» δὲν εἶναι ἀπλῶς μία διαπίστωση. Χρειαζόταν τόλμη γιὰ νὰ εἰπωθοῦν μέσα στὴν καρδιά τοῦ κατακτητῆ καὶ μὲ ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ συνεπάγεται αὐτὸ γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Πατριάρχου.

Ταυτόχρονα τὰ τολμηρὰ καὶ συγκινητικὰ αὐτὰ λόγια ἀποτελοῦν καὶ ξεκάθαρη ὑπενηθύμιση στοὺς κατακτητῆς ὅτι αὐτοὶ εἶναι ξένοι στὸν ἱερό τόπο τῆς Βασιλεύουσας τοῦ κόσμου.

Καὶ ἐπομένως, θὰ προσθέταμε ἐμεῖς, ξαναζωντανεύουν «τὴν ἀποσταμένη ἐλπίδα» καὶ τὴ βέβαιη προσδοκία ὅτι «πάλι μὲ χρόνια μὲ καιροῦς, πάλι δικά μας θὰ ἴναι».

«Ὁ Θεός νὰ βάλει τὸ χέρι του»

Εἶναι φανερό ὅτι ἡ πατρίδα μας διέρχεται ὀδυνηρὴ περίοδο κρίσεως. Δὲν εἶναι μόνο ἡ οικονομικὴ στενότητα καὶ ἡ μεγάλη ἀνεργία ποὺ μαστίζει ἐδῶ καὶ χρόνια τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι καὶ ἄλλοι παράγοντες, τοὺς ὁποίους συνοψίζει σὲ πρόσφατο ἄρθρο τοῦ ὁ κ. Γ. Κ. Στεφανάκης. Γράφει: «Ὁ χρόνος κυλᾷ εἰς βάρος μας. Ἡ κρίση ἔχει φέρει ὑπογεννητικότητα. Πολλοὶ ἱκανοὶ γοργὰ φεύγουν. Ἡ χώρα κατακλύζεται ἀπὸ οικονομικοὺς μετανάστες. Κατὰ πλειοψηφίαν εἶναι Μουσουλμάνοι. Ἐθρσκευτικῶς αἰσθάνονται ἐγγύτητα πρὸς τὴν Τουρκία. Μάλιστα δὲ τὴν ἔντονα ἰσλαμικὴ τοῦ κ. Ἐρντογάν. Ἄλλ' ἡ Τουρκία εἶναι ἱστορικὸς ἀνταγωνιστὴς καὶ ἐπίβουλος (ΣΣ. τῆς Ἑλλάδος). Καραδοκεῖ, ἀσφαλῶς, νὰ ἐπαναλάβει ἐδῶ τὰ τῆς Κύπρου. Καὶ αὐτὰ, ἄλλωστε, κατὰ μίμηση τῶν τῆς Πόλης καὶ Σμύρνης τοῦ 1955. Αὐτὸ εὐθύς ὡς βρεῖ κατάλληλη εὐκαιρία. Ἔτσι ἔχουν ὀρθολογικὰ τὰ πράγματα. Ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι του» (ἄρθρο «Ἐντὸς στόχου», ἔφημ. «Ἐστία» 27-5-2015).

Καὶ αὐτὰ μὲν, μαζί μὲ πολλὰ ἄλλα, τὰ ζοῦμε καθημερινὰ ἐδῶ καὶ χρόνια. Εἶναι δὲ ἀποτελέσματα τῆς ἐπίμονης ἀποστασίας μας ἀπὸ τὸν ἅγιο νόμο τοῦ Θεοῦ. Μιάς ἀποστασίας ἡ ὁποία προβάλλει θρασύτητα «γυμνῆ τῆ κεφαλῇ» σὲ κάθε ἐκδήλωση τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Τελευταῖα δὲ ὀρθώνει τὸ ἀνάστημά της μὲ μία ἀλαζονικὴ ἀθεΐα καὶ ἀνοικτὸ πόλεμο κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ ἀγνοεῖ ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μακροθυμεῖ καὶ μᾶς δίνει καιρὸ καὶ εὐκαιρίες μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς. Ὅμως ἄς μὴν ἀπατώμεθα. Ἐχει καὶ ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ τὰ ὄριά της. Ἡ

μακροθυμία τοῦ Θεοῦ μᾶς δίνει μὲν εὐκαιρίες μετανοίας, ἀλίμονο ὅμως ἂν συνεχίσουμε νὰ καταφρονοῦμε τὸν πλοῦτο τῆς ἀγαθότητος, τῆς ἀνεκτικότητος καὶ τῆς μακροθυμίας τοῦ ποὺ δείχνει σὲ μᾶς (βλ. Ρωμ. β' 4). Οἱ συνέπειες μιᾶς τέτοιας καταφρονήσεως καὶ ἀμετανοησίας θὰ εἶναι ὀδυνηρότατες. Ὑπεύθυνοι δὲ θὰ εἴμαστε ἐμεῖς, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι. Πολιτικοὶ καὶ λαός. Ὁ Θεὸς λοιπὸν νὰ βάλει τὸ χέρι του!

Ἡ Ἱστορία ἐκδικεῖται

Τὰ πρόσφατα αἰματηρὰ γεγονότα στὸ Κουμάνοβο τῆς γειτονικῆς μας χώρας τῶν Σκοπιῶν ἐπιβεβαιώνουν τὴν αἰώνια ἀλήθεια ὅτι ἡ Ἱστορία ἐκδικεῖται ὅταν παραποιεῖται. Στὴν περίπτωση τῶν Σκοπιῶν ὄχι μόνο παραποιεῖται, ἀλλὰ καταπατεῖται βάνουσα καὶ ἀδικεῖται κατάφωρα. Ὁ ἴδιος ὁ προκάτοχος τοῦ σημερινοῦ πρωθυπουργοῦ Νικόλα Γκρούεφσκι, ὁ Λιοῦππσο Γκεοργκιέφσκι, μιλώντας τελευταῖα στὸ «Radio Free Europe» δήλωσε ξεκάθαρα ὅτι «ἡ ἀρχαία Μακεδονία δὲν εἶναι δική μας οὔτε ἡ ἱστορία της».

Παρὰ ταῦτα ὁ κ. Γκρούεφσκι γέμισε τὰ Σκόπια καὶ τὴν ὑπόλοιπη χώρα μὲ ἀγάλματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Φιλίππου καὶ χρησιμοποιοῖ ὅλα τὰ κρατικὰ μέσα ἐνημερώσεως καὶ τὴν Παιδεία ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων γιὰ νὰ ἐπιβάλλει μακεδονικὴ συνείδηση στὸ λαὸ του.

Ὁ λαὸς του ὅμως εἶναι ἀνομοιογενῆς. Τριάντα τοῖς ἑκατὸ εἶναι Ἀλβανοί, καὶ φάνηκαν αὐτοὶ στὰ θλιβερὰ γεγονότα τοῦ Κουμάνοβο. Αὐτοὶ δὲν αἰσθάνονται «Μακεδόνες» ἀλλὰ Ἀλβανοὶ καὶ ἐπιδιώκουν ἔνω-

Άλλιώτικο φάρμακο για καρκινοπαθείς!

ση με την Αλβανία. Άλλο μεγάλο ποσοστό είναι και αισθάνονται Βούλγαροι, άλλο Τουρκοί και άλλο Ρομά.

Ύπηρχε και μεγάλο ποσοστό Ελλήνων, τὸ ὁποῖο ὅμως, ὅπως ἀναφέρει σὲ ἐκθεσὴ τοῦ ὁ εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν μας, πρῶν ὑπουργὸς Ἀμύνης τῆς Κύπρου, γενναῖος Ἕλληνας πολιτικός, μακαριστὸς ἤδη, Τάσος Μητσόπουλος, ἀναγκάστηκε διὰ τῆς βίας νὰ ἀπαρνηθεῖ τὴν ταυτότητά του. «Ἦρθα σὲ ἐπαφή», ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα τῆς Λευκωσίας «Σημερινή» (17-7-2008), «λαμβάνοντας πάντα τὶς σχετικὲς προφυλάξεις, μὲ δεκάδες Ἕλληνες τῶν Σκοπίων, οἱ ὁποῖοι μὲ πόνο ψυχῆς, μὲ δάκρυα στὰ μάτια μου ἐξιστοροῦσαν τὶς διώξεις ποὺ ὑπέστησαν, τὴν ἀφόρητη πνευματικὴ τρομοκρατία ποὺ γνώρισαν, προκειμένου νὰ ἀπαρνηθοῦν τὶς ρίζες, τὴν ταυτότητα, τὴν πίστη τους καὶ νὰ γίνουν δηλωσίεις· νὰ ἀποδεχθοῦν δηλαδὴ ὅτι δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ Ἕλληνες ἀλλὰ Σλαβομακεδόνες».

Γιὰ τὴν πλαστογράφηση καὶ παραποίηση τῆς ἱστορίας καὶ τὴ χρησιμοποίηση τοῦ ὀνόματος «Μακεδονία» ἔστειλαν ἐπιστολὴ στὴν καγκελλάριο τῆς Γερμανίας κ. Ἄνγκελα Μέρκελ 3.500.000 Μακεδόνες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο ζητώντας τῆς νὰ μεσολαβήσει γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἀδικίας. Γιὰ τὴν ἀδιαμφισβήτητη ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας «μόνο ἀνόητοι μποροῦν νὰ ἀμφιβάλλουν», δήλωσε πρόσφατα ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας μας κ. Προκόπης Παυλόπουλος («Δημοκρατία» 29-5-2015).

Ἡ ὅλη κατάσταση ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερα στὰ Σκόπια μοιάζει μὲ βόμβα ἑτοιμὴ νὰ ἐκραγεῖ. Ὁ Θεὸς ποὺ ρυθμίζει τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου «μισεῖ καὶ βδελύσσεται τὴν ἀδικίαν», γράφει ἡ Ἁγία Γραφή, καὶ δὲν βραδύνει νὰ ἀνταποδώσει ἐκδίκηση στὰ ἔθνη καὶ νὰ «συντρίψει σκῆπτρα ἀδικῶν» (βλ. Ψαλμὸς [118] 163, Σοφ. Σειρ. λε' (λβ') 19-21).

Μία εἶδηση πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἐντοπίσαμε τελευταῖα:

«Σὲ σημαντικὰ συμπεράσματα γιὰ τὸ πῶς ἡ πίστη, ἡ θρησκευτικὴ πρακτικὴ καὶ ἡ πνευματικότητα μποροῦν νὰ βοηθήσουν καρκινοπαθεῖς ἀσθενεῖς, ἔχουν καταλήξει σχετικὲς μελέτες ποὺ διεξήγαγε τὸ Πανεπιστήμιο Πατρῶν. (...) Ἡ ἐρευνητικὴ ὁμάδα, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν καθηγητὴ κ. Καλόφωνο καὶ σὲ συνεργασία μὲ τὸν Ἄν. Καθηγητὴ Ψυχιατρικῆς στὸ ΠΓΝΠ κ. Ἀσημακόπουλο, διαπίστωσε ὅτι ὅσοι βρίσκουν καταφύγιο στὴ θρησκεία καὶ τὴν πνευματικότητα ἀναζητώντας ἐκεῖ νόημα καὶ ἐλπίδα, προσαρμόζονται καλύτερα στὶς πολλὲς ἀπαιτήσεις τῆς νόσου, τὴν χημειοθεραπεία καὶ τὴν ψυχολογικὴ δυσφορία ποὺ προκαλεῖ».

«Ἐπίσης ἄλλες ἐρευνες ἔχουν δεῖξει ὅτι ἡ θρησκευτικὴ βοήθει καὶ ὑγιεῖς ἀνθρώπων, καθὼς σχετίζεται θετικὰ μὲ καλύτερες συμπεριφορὲς ὑγείας, ὅπως λιγότερο κάπνισμα, καλύτερη διατροφή μὲσω τῆς νηστείας (...) καὶ κατὰ συνέπεια ἔχει εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα σὲ ὀργανικὸ καὶ ψυχολογικὸ ἐπίπεδο» («thebest.gr» 25-5-2015).

Ἡ εἶδηση ἀσφαλῶς ἐντυπωσιάζει μὲ τὴν ξεκάθαρη διατύπωση τῶν ἐπιστημονικῶν συμπερασμάτων ὡς πρὸς τὴ θετικὴ ἐπίδραση τῆς πίστεως τόσο σὲ ἀσθενεῖς ὅσο καὶ σὲ ὑγιεῖς ἀνθρώπους. Πολὺ περισσότερο αὐτὰ ἰσχύουν, ὅταν πρόκειται γιὰ μέλη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ποὺ κατέχει τὴ μόνη ἀληθινὴ πίστη καὶ μεταδίδει μὲ τὰ ἱερά Μυστήριά της πλοῦσια τὴ θεία Χάρη στοὺς προσερχόμενους πιστοὺς. Σχετικὰ μὲ αὐτὸ τὸ θέμα ἔχουμε τὴ σαφέστατη διαβεβαίωση τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου: «Ἡ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίας ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης» (Α' Τιμ. δ' 8). Δηλαδή, ἡ θεοσεβῆς ζωὴ εἶναι ὠφέλιμη καὶ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ, διότι ὑπόσχεται ἀνταμοιβὲς καὶ γιὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ καὶ γιὰ τὴ μελλοντικὴ ζωὴ στὴν αἰωνιότητα.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΙΟΥΛΙΟΥ
(ΣΤ' Ματθαίου)

Πρόκλου καὶ Ἰλαρίου μαρτύρων,
Παῖσιον τοῦ Ἀγιορείτου
Ἦχος πλ α' - Ἑωθινὸν ΣΤ'

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Ρωμ. β' 6-14
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
Ματθ. θ' 1-8

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

1. Ἔχε θάρρος, παιδί μου!

Στὸ κέντρο τῆς δράσεως τοῦ Κυρίου, σὴν πόλη τῆς Καπερναοῦμ, μᾶς μεταφέρει τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐκεῖ πλησίασε τὸν Κύριο ἓνας παράλυτος. Ὅχι βέβαια μόνος του. Ἄλλοι τὸν μετέφεραν πάνω στὸ κρεβάτι καὶ τὸν ὀδήγησαν μπροστὰ στὸν Κύριο. Ὁ ἴδιος οὔτε μποροῦσε οὔτε τολμοῦσε νὰ πλησιάσει. Καθηλωμένος στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου ἀλλὰ καὶ αἰσθανόμενος τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς ἀπὸ τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ του, εἶχε χάσει κάθε ἐλπίδα. Ἐκεῖ ἦταν πού τοῦ συμπαραστάθηκαν οἱ φίλοι του καὶ τοῦ προσέφεραν ὅ,τι πιὸ σημαντικό: τὸν ἔφεραν στὸ Χριστό, τὴν πηγὴ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ζωῆς.

Καὶ ὁ Κύριος πού εἶδε τὴν πίστη τους, ἀλλὰ παράλληλα διέκρινε καὶ τὴν ἀπογοήτευση τοῦ παραλύτου, γιὰ νὰ τὸν ἐνισχύσει, τοῦ εἶπε: «θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»· ἔχε θάρρος, παιδί μου. Μὴν ἀπελπιζεσαι. Σὲ βεβαιῶνῶ ὅτι συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου.

Τί βάλαμο παρηγορίας στάλαξαν σὴν ψυχὴ τοῦ παραλύτου οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ Κυρίου! Ἀχ!... Κανεὶς ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβει ὅτι τόσα χρόνια ὁ πόνος ὁ ψυχικὸς ἦταν ἀσύγκριτα πιὸ ὀδυνηρὸς ἀπὸ τὸν σωματικὸ του πόνου. Τὸ βάρος τῆς ἀμαρτίας σὴν συνείδηση τοῦ παραλύτου ἦταν ἀσῆκωτο: οἱ τύψεις, οἱ ἐνοχές, οἱ παλιὲς ἀμαρτίες... Καὶ τώρα, τί πρωτόγνωρο αἴσθημα!... Ὅλα συγχωροῦνται. Τὸ βεβαιῶναι ὁ Χριστός!

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιστεύσει. Μόνο ὅποιος τὸ ζήσει. Ἄς μὴν ἀπελπιζόμεστε λοιπόν. Ὅποια ἁμαρτία κι ἂν ἔχουμε διαπράξει, νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι

Ἐῶ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔμβας ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοῖον διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπε τῷ παραλυτικῷ· θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. καὶ ἰδοὺ τινες τῶν γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· οὗτος βλασφημεῖ. καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; τί γὰρ ἔστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας — τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· ἐγερθεὶς ἄρον σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.

ή αγάπη του Θεού τη συγχωρεί. Άρκει να μετανοήσουμε και να προσέλθουμε στο Μυστήριο της ιεράς Έξομολογήσεως. Εκεί θα όμολογήσουμε ταπεινά την ένοχή μας και θα άκούσουμε βαθιά μέσα στην ψυχή μας τη φωνή του Κυρίου: «θάρσει, τέκνον· άφένωνται σοι αί άμαρτίαι σου».

2. «Θαυμαστός ό Θεός έν τοϊς άγίοις αύτου!»

Όστώσο ό λόγος αύτός του Κυρίου προκάλεσε αντίδραση στους γραμματεϊς, οί όποιοί άρχισαν να σκέπτονται ότι ό Ίησούς βλασφημεί. Η σκληροκαρδία τους δέν τους άφηνε να έννοήσουν ότι ό Χριστός ώς Θεάνθρωπος έχει έξουσία να συγχωρεί άμαρτίες.

Κι ό Κύριος που διέκρινε στα βάθη της καρδιάς τους τις σκέψεις τους, είπε:

—Γιατί σκέπτεσθε πονηρά και κακοπροαίρετα; Τί είναι εύκολότερο: να πεί κανείς: «είναι συγχωρημένες οί άμαρτίες σου», ή να πεί· «σήκω όρθιος και περπάτα»; Εσείς θεωρείτε δυσκολότερο αυτό τό τελευταίο. Για να μάθετε λοιπόν τώρα ότι ό υίός του ανθρώπου, ό Μεσσίας, έχει έξουσία να συγχωρεί στη γή τις άμαρτίες των ανθρώπων, τότε λέει στον παράλυτο: Σήκω όρθιος και πάρε στους ώμους σου τό κρεβάτι σου και πήγαινε στό σπίτι σου.

Και πραγματικά, εκείνος σηκώθηκε και πήγε στό σπίτι του.

Όταν λοιπόν τά πλήθη του λαού είδαν αυτό που έγινε, «εθαύμασαν και έδόξασαν τον Θεόν τον δόντα έξουσίαν τιαύτην τοϊς ανθρώποις»· θαύμασαν και δόξασαν τον Θεό, ό όποίος έδωσε διαμέσου του Χριστού στους ανθρώπους τέτοια έξουσία και δυνατότητα για τη θεραπεία της ψυχής και του σώματος.

Ήταν πράγματι πρωτόγνωρα και μοναδικά τά θαυμαστά έργα που έπιτελού-

σε ό Θεάνθρωπος Κύριος κατά την επί γής δράση Του και δικαιολογημένα προκαλούσαν κατάπληξη στό λαό και συγκινούσαν τις καλοπροαίρετες ψυχές, ώστε να δοξάζουν τον Θεό.

Όμως ό ίδιος ό Κύριος ύποσχέθηκε κι έδωσε στους μαθητές Του έξουσία να έπιτελούν όχι μόνο τά έργα που Έκείνος έπιτελούσε αλλά και μεγαλύτερα από αυτά. Στις «Πράξεις των Άποστόλων» διαβάζουμε ότι και μόνο ή σκιά του άποστόλου Πέτρου θεράπευε τους άσθενείς! Πώς λοιπόν να μη δοξάζουμε τον Θεό, που έδωσε τέτοια έξουσία στους Άποστόλους και σ' όλους τους Άγίους Του, ώστε να έπιτελούν διαρκώς θαύματα για την ώφέλεια των ανθρώπων;... Όλοι είμαστε μάρτυρες θαυμάτων που πραγματοποιούνται με τις πρεσβείες της Ύπεραγίας Θεοτόκου και όλων των Αγίων μας.

Παράλληλα όφειλουμε εύγνωμοσύνη στον άγιο Θεό, διότι άκόμη και στην άποστατημένη έποχή μας φανερώνει Άγίους που, άνεπηρέαστοι από τη ματαιότητα του κόσμου, ζουν έν Χριστώ και μεταδίδουν τη χάρη Του πλούσια γύρω τους.

Ένας τέτοιος Άγιος υπήρξε και ό **όσιο Παΐσιος ό Αγιορείτης** (1924-1994), του όποίου τη μνήμη – για πρώτη φορά επισήμως – εορτάζει σήμερα (12 Ιουλίου) ή Έκκλησία μας. Πρόκειται για έναν όσιο Γέροντα που όσοι τον πλησίαζαν, αισθάνονταν τη χάρη του Άγίου Πνεύματος, ζούσαν θαύματα με την προσευχή του, άκουγαν τις φωτισμένες συμβουλές του, θαύμαζαν τη διορατικότητά του και αναπαύονταν άκόμη και από την άπλη άναστροφή μαζί του. Άς έχουμε τις πρεσβείες του κι άς δοξάζουμε τον πανάγαθο Θεό, ό Όποίος δέν μάς έγκαταλείπει, αλλά στέλνει άγίους ανθρώπους που μάς στηρίζουν, μάς οικοδομούν και μάς καθοδηγούν στό δρόμο προς την αίώνια σωτηρία. ■

Είναι πάρα πολύ έντυπωσιακό το περιστατικό τῆς «ξηρανθείσης συκῆς» (βλ. Μάρκ. ια' [11] 12-24). Ὁ Κύριος μέ τούς μαθητές Του πήγαιναν ἀπό τή Βηθανία στή Ἱερουσόλυμα. Σέ κάποιο σημεῖο τῆς διαδρομῆς εἶδαν μία συκιά, καί ὁ Κύριος τήν πλησίασε μέ τήν προσδοκία ὅτι θά ἔβρισκε λίγα σύκα. Ἀλλά δέν βρῆκε παρά μόνο φύλλα. Βεβαίως δέν ἦταν ἀκόμη ἡ ἐποχὴ πού ώριμάζουν τὰ σύκα, ἀλλ' ἡ συγκεκριμένη συκιά δέν εἶχε οὔτε καν ἄγουρα σύκα. Εἶχε μόνο φύλλα. Ὁ Κύριος, γιά νά διδάξει τούς μαθητές Του ποιά θά εἶναι ἡ τύχη κάθε ἀνθρώπου ἀκάρπου σάν τῆ συκιά, ἀπευθύνθηκε πρὸς αὐτήν καί τῆς εἶπε: «Μηκέτι ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μηδεὶς καρπὸν φάγοι» (στίχ. 14)· νά μὴ φάει πλέον κανένας καρπὸ ἀπὸ σένα.

Ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο τοῦ δρόμου πέρασαν καί τὴν ἐπόμενη μέρα. Ὁ Πέτρος μέ ἔκπληξη παρατήρησε ὅτι ἡ συκιά εἶχε τελείως ξεραθεῖ. «Ραββί, ἴδε ἡ συκὴ ἦν κατηράσω ἐξήρανται», εἶπε στὸν Κύριο. Διδάσκαλε, ἡ συκιά πού καταράστηκες, ξεράθηκε (στίχ. 21). Τότε ὁ Κύριος ἀπευθύνθηκε σέ ὅλους τούς μαθητές Του καί τούς εἶπε: «Ἐχετε πίστιν Θεοῦ». Νά ἔχετε θερμὴ πίστιν στοῦ Θεοῦ, χωρὶς δισταγμούς καί ἀμφιταλαντεύσεις. Ὅποιος ἀπο-

κτήσει τέτοια ἀταλάντευτη πίστιν, ἂν πεῖ στοῦ βουνοῦ αὐτό· «σῆκω καί πέσε στή θάλασσα», ὄχι γιά νά κάνει ἐπίδειξη θαυματουργικῆς δυνάμεως, ἀλλά γιά σοβαρὴ ἀνάγκη, καί δέν αἰσθανθεῖ δισταγμὸ καί ἀμφιβολία μέσα στήν καρδιά του, ἀλλά πιστέψει ὅτι ἐκεῖνα πού λέει γίνονται μέ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, θά τοῦ γίνει αὐτὸ πού θά ζητήσει (στίχ. 22-23).

Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου μας «ἔχετε πίστιν Θεοῦ» μᾶς βοηθοῦν νά κατανοήσουμε ὅτι δέν φθάνει ἀπλῶς νά παραδεχόμαστε τὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ. Τέτοια πίστιν ἔχουν καί τὰ δαιμόνια. Ἀλλά νά

Ἡ ἀκλόνητη πίστιν

έχουμε ακλόνητη πεποίθηση στην άπειρη δύναμη του Θεού, έμπιστοσύνη στην κραταιά προστασία Του.

Ποιά είναι τα γνωρίσματα αυτής της πίστεως;

Πρωτίστως δέν έχει διαταγμούς και άμφιπαλαντεύσεις. Ο πατέρας του σεληνιαζόμενου νέου πήγε στο Χριστό να Τόν παρακαλέσει για τó άρρωστο παιδί του άμφιπαλαντευόμενος. Και πίστευε και δέν πίστευε. Ο Χριστός του είπτε: Να έξετάσεις άν έσύ μπορείς να πιστέψεις καλύτερα. Δέν ήθελε να θαυματουργεί, όπου ύπήρχε ταλαντευόμενη πίστη. Ζητούσε να ύπάρχει ακλόνητη πεποίθηση ότι «ά λέγει γίνεται» (στίχ. 23).

Πόσο ακλόνητη και άταλάντευτη ήταν ή πίστη της «αίμορροούσας» γυναίκας! «Έλεγεν έν έαυτή ότι εάν άψωμαι καν των ίματίων αύτου, σωθήσομαι!» (Μάρκ. ε' 28). Έλεγε από μέσα της ότι και μόνο να άγγίξω τα ένδύματα Του θα σωθώ από την άσθενείά μου. Πόσο άταλάντευτη ήταν ή πίστη του Έκατοντάρχου! Πίστευε ότι ο Χριστός μπορούσε κι από μακριά να θεραπεύσει τόν δούλο του μ' ένα λόγο Του (βλ. Ματθ. η' 8). Πόσο μεγάλη ήταν ή πίστη της Χαναναίας! Δέν άπογοητεύθηκε από την άλυσίδα των δυσκολιών που συνάντησε, αλλά παρακαλούσε με πίστη τόν Κύριο να θεραπεύσει την άρρωστη θυγατέρα της. Τόσο που ο Χριστός της έπλεξε έγκώμιο για τή μεγάλη πίστη της: «Ψ γυναί, μεγάλη σου ή πίστις!», τής είπτε (Ματθ. ιε' [15] 28).

Γνώρισμα δηλαδή αύτης της πίστεως είναι ή ακλόνητη πεποίθησή μας στη δύναμη του Θεού, ή έμπιστοσύνη μας στην κραταιά προστασία Του. Άν ενισχύσουμε τήν πίστη μας στη δύναμη του Θεού, «πάντα δυνατά τώ πιστεύ-

οντι» (Μάρκ. θ' 23). Με τή δύναμη του Θεού κι έμεις όλα μπορούμε να τα κάνουμε. «Πάντα ισχύω έν τώ ένδυναμούντι με Χριστώ», έλεγε ο άπόστολος Παύλος (Φιλιπ. δ' 13).

Η μετακίνηση βουνού με τήν πίστη είναι μεγάλο θαύμα. Για τόν Θεό όμως περισσότερο άξίζει τó να νικήσουμε τά πάθη μας, να έξομαλύνουμε τó χέρσο χωράφι της ψυχής μας, παρά να μετακινήσουμε όρος. Η ήθική νεκρανάσταση («ούτος νεκρός ήν και άνέζησε, και άπολωλώς ήν και εύρέθη» [Λουκ. ιε' [15] 32]) είναι ουσιαστικό θαύμα, περισσότερο έπαινετό. Αυτό τó θαύμα, μόνο άν έχουμε «πίστιν Θεού», μπορούμε να τó δούμε χειροπιαστό στή ζωή μας!

Πολλοί άνησυχούν για τες δυσκολίες που άντιμετωπίζουμε ως έθνος. Άν πιστεύουμε όμως στη δύναμη του Θεού, και τó έθνος μας θα τó προστατεύσει ο Κύριος.

Άλλοι νομίζουν ότι τó κακό πήρε έκρηκτικές διαστάσεις, ότι δέν έλέγχεται πλέον ή κατάσταση. Όμως τήν ιστορία του κόσμου δέν τήν κατευθύνουν οι ισχυροί της γής, άλλ' Αυτός που «έξήλθε νικών και ίνα νικήση» (Άποκ. ζ' 2). Όσο όργανωμένοι κι άν είναι αυτοί που πολεμούν τήν Έκκλησία, δέν θα μπορέσουν να τή νικήσουν. Αυτό να τó πιστεύουμε βαθιά. Να έχουμε «πίστιν Θεού».

Τέλος, και στην προσωπική μας ζωή να μην πτοούμαστε, όσο πελώρια κι άν ύψώνονται τά κύματα των δυσκολιών έναντίον μας. Με τή δύναμη του Χριστού θα νικήσουμε. Άν έχουμε «πίστιν Θεού», θα βλέπουμε χειροπιαστή τήν προστασία του Θεού και στην προσωπική μας ζωή και στη ζωή του έθνους μας και στη ζωή της Έκκλησίας. ■

Ἡ «ἀναίδεια» στὴν προσευχή

«**Ε**πειδὴ ἔδειξε θράσος καὶ ἀναίδεια στὸ αἶτημά του, γι' αὐτὸ θὰ πάρει αὐτὸ ποὺ χρειάζεται».

Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἡ λογικὴ μᾶς ὑποδεικνύει. Τί πιὸ φυσικό, θὰ ἔλεγε εὐλόγα κανεῖς, ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ἡ ἀπόδοση τῶν λόγων αὐτῶν ὡς ἐξῆς: «Ἐπειδὴ ἔδειξε θράσος καὶ ἀναίδεια στὸ αἶτημά του, γι' αὐτὸ δὲν θὰ πάρει αὐτὸ ποὺ χρειάζεται».

Κι ὅμως. Ἡ σύνταξη τοῦ λόγου εἶναι στὸν ἀντίποδα αὐτῆς τῆς λογικῆς. Καὶ τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ εἶναι ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ ἀνήκουν στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ἀπὸ τὸ ἅγιο στόμα Του βγήκαν!

Ἦταν τότε ποὺ κάποιος μαθητὴς Του Τὸν παρακάλεσε νὰ τοὺς διδάξει νὰ προσεύχονται, καὶ ὁ Κύριος τοὺς παρέδωσε τὴν Κυριακὴ προσευχή, τὸ «Πάτερ ἡμῶν». Καὶ ἔπειτα, προκειμένου νὰ τοὺς διδάξει πῶς θέλει νὰ προσευχόμαστε, τοὺς εἶπε μιὰ παραβολή, μιὰ εἰκόνα:

Ποιὸς ἀπὸ σᾶς, ρώτησε ὁ Κύριος, θὰ πάει ἀπὸ ἀνάγκη στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του τὰ μεσάνυχτα, θὰ χτυπήσει τὴν πόρτα του γιὰ νὰ τοῦ ζητήσει κάτι, καὶ τελικὰ θὰ φύγει ἄπρακτος; Εἶναι δυ-

νατὸν νὰ γίνεῖ ποτὲ αὐτό; Ἄν ὑποθέσουμε, ἐξήγησε ὁ Διδάσκαλος, ὅτι πηγαίνει τέτοια ὥρα καὶ λέει στὸ φίλο του: «σὲ παρακαλῶ, δῶσ' μου τρία ψωμιά, γιὰτὶ κάποιος φίλος ἦρθε στὸ σπίτι ἀπὸ ταξίδι καὶ δὲν ἔχω νὰ τοῦ δώσω νὰ φάει»· τότε λοιπὸν εἶναι δυνατὸν ὁ ἄλλος νὰ ἀπαντήσει: «μὴ μ' ἐνοχλεῖς, σὲ παρακαλῶ, τέτοια ὥρα. Ἔχει κλείσει ἡ πόρτα μου τώρα, εἴμαστε στὸ κρεβάτι κι ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά μου, δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ σοῦ δώσω». Θὰ τὸ ἔλεγε ποτὲ αὐτὸ ὁ φίλος; ρώτησε ὁ θεῖος Διδάσκαλος.

Καὶ συνέχισε:

Σᾶς διαβεβαιώνω ὅτι ἀκόμα καὶ ἐὰν δὲν τοῦ δώσει λόγῳ τῆς φιλίας τους, μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸ θράσος καὶ τὴν ἀναίδεια ποὺ ἔδειξε ὁ ἄλλος νὰ ῥθει τέτοια ὥρα στὸ σπίτι καὶ νὰ ζητήσει, θὰ σηκωθεῖ καὶ θὰ τοῦ δώσει. «Διὰ γε τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ ἐγερθεὶς δώσει αὐτῷ ὅσων χρήζει» (βλ. Λουκ. ια' [11] 5-8).

Ὁ Κύριος τὴν παραβολὴ αὐτὴ τὴν εἶπε γιὰ νὰ μᾶς διδάξει πῶς νὰ προσευχόμαστε.

Ὡστε, θὰ ἔλεγε κανεῖς, ἐδῶ ὁ Χριστὸς μᾶς διδάσκει τὴν ἀναίδεια στὴν προσ-

ευχή; Ὁ ἀναιδής παίρνει, ἐνῶ ὁ εὐγενικός δὲν παίρνει;

Ὅπως δὴ ποτε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου μας κρύβουν μεγαλεῖο· τόσο γι' αὐτὸν ποὺ ζητᾶ ὅσο και γι' Αὐτὸν ποὺ δέχεται τὸ αἴτημα, τὸν ἅγιο Θεό. Χρειάζεται ὅμως νὰ δοθεῖ ἡ σωστὴ ἔννοια στὴ λέξη «ἀναιδεια» ποὺ χρησιμοποίησε ὁ Χριστός.

Ἡ παραβολὴ αὐτὴ εἶναι παρόμοια μὲ τὴν ἄλλη ποὺ εἶπε ὁ Κύριός μας, μὲ τὸν ἄδικο κριτὴ καὶ τὴ χήρα, ἡ ὁποία πέτυχε τελικὰ τὴν ἱκανοποίηση τοῦ αἰτήματός της μὲ τὴ συνεχῆ ἐνόχληση πρὸς ἐκεῖνον στὸν ὁποῖο ἀπευθυνόταν (βλ. Λουκ. ιη' [18] 1-8). Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς διδάξε τὴν ἐπιμονὴ στὴν προσευχὴ, τὴ διαρκὴ «ἐνόχληση» τοῦ οὐράνιου Πατέρα μας, κι ὅταν ἀκόμη δείχνει πὼς δὲν κάνει εἰσακουστὸ τὸ αἴτημά μας.

Ἐδῶ ὁ φιλόστοργος Κύριος προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο. Μιλᾷ γιὰ «ἀναιδεια» ἐκ μέρους τοῦ αἰτοῦντος, τοῦ προσευχομένου. Τί ἄραγε νὰ σημαίνει αὐτό;

Θὰ μπορέσουμε νὰ τὸ κατανοήσουμε, ἂν κάνουμε μιὰ ἐρώτηση στὸν ἑαυτό μας: Ἄν αὐτὸς ποὺ σηκώθηκε γιὰ νὰ πάει στὸ φίλο του τὰ μεσάνυχτα, τὴν ἀκατάλληλη αὐτὴ ὥρα, καὶ νὰ τοῦ ζητήσει αὐτὸ ποὺ χρειαζόταν, εἶχε καθωσπρεπισμὸ, κοσμικὴ ἀξιοπρέπεια, αὐτὸ ποὺ λέμε «κύρος, ὑπόληψη, βαρύτητα», θὰ πῆγαινε; Ὁχι βέβαια. Θὰ ἔλεγε: «ντρέπομαι νὰ πάω τέτοια ὥρα. Τί θὰ σκεφθεῖ ὁ ἄλλος γιὰ μένα; “Δὲν ντρέπεται τέτοια ὥρα ποὺ ἔρχεται;”». Συνεπὼς πρέπει νὰ τὰ «ρίξει» ὅλα αὐτὰ μέσα του, νὰ τὰ ξεπεράσει, καὶ νὰ σκεφθεῖ: «Βέβαια, ντροπῆς πράγμα εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνω, ἀλλὰ καὶ ποὺ ἄλλοῦ νὰ πάω; Ποιὸς ἄλλος θὰ μὲ δεχθεῖ, ἂν ὁ φίλος μου δὲν μὲ δεχθεῖ;».

Αὐτὸ θέλησε ὁ Κύριος νὰ διδάξει. Τὴν πρακτικὴ ταπείνωση. Νὰ λὲς γιὰ τὸν ἑαυτό σου, νὰ ἔχεις τὴν ἐσωτερικὴ διάθεση ὅτι εἶσαι ἕνας ἀχρεῖος, ἕνας ἀδιάντροπος στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, κουρελιάρης, ἀνάξιος νὰ Τοῦ ἐμφανισθεῖς καὶ νὰ Τοῦ ζητήσεις, κι ὅμως αὐτὸ νὰ μὴ σὲ κάνει νὰ ἀπομακρύνεσαι, ἀλλὰ νὰ πλησιάσεις. Αὐτὸ εἶναι ἀληθινὴ ταπείνωση.

Πολλοὶ λένε: «Ἐγώ, τέτοιος ποὺ εἶμαι, δὲν μ' ἀκούει ὁ Θεός». Ἡ φράση αὐτὴ ἐνδεχομένως νὰ κρύβει ἐγωισμό. Διότι τὴν προσδοκία μας ὅτι θὰ λάβουμε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴ σηρίζουμε στὴ δικὴ μας ἀξιοσύνη κι ὄχι στὸ ἄπειρο πέλαγος τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ. Ποιὸς εἶναι ἄξιος νὰ λάβει ἀπὸ τὸν Θεό; Ποιὸς εἶναι ἄξιος κὰν νὰ μιλήσει στὸ Θεό; Δὲν λαμβάνουμε ἀπὸ τὸν Θεὸ ἐπειδὴ εἴμαστε ἄξιοι, ἀλλὰ, ἂν καὶ εἴμαστε ἀνάξιοι, ἐπειδὴ Ἐκεῖνος εἶναι ἄξιος, μεγαλόδωρος καὶ ἀγαθοδότης.

Κι ὄχι μόνο μεγαλόδωρος εἶναι, ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο. Φαίνεται ἀπὸ τὴν παραβολή:

Φίλος. Καὶ σ' ἕνα φίλο δὲν σκέφτεσαι οὔτε τὴν ὥρα ποὺ θὰ πᾶς οὔτε πὼς θὰ τοῦ μιλήσεις. Αὐτὸ θέλει νὰ μᾶς πεῖ ὁ Χριστός: Θέλω νὰ συμπεριφέρεστε σ' ἐμένα ὅπως στὸν πιὸ στενὸ σας φίλο: ζεστά, ἀπλά, εἰλικρινά. Χωρὶς ψευτοεγγενεῖς καὶ καθωσπρεπισμούς καὶ κοσμικὲς ἀξιοπρέπειες. Ὅπως μιλοῦν τὰ μικρὰ παιδιὰ. Τέτοιες σχέσεις θέλει ὁ Κύριός μας νὰ ἀναπτύσσουμε μαζὶ Του: ἐγγύτητος, οἰκειότητος, στενῆς ἐπικοινωνίας. Καὶ ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἔχουμε αὐτὸ ποὺ ζητᾶμε, γιατί εἶναι Φίλος μας.

Καὶ ποιὸς φίλος καταλογίζει ἀναιδεια στὸ φίλο του ποὺ θὰ ῥθει κοντά του – ὅποτε κι ἂν ἔρθει, ὅπως κι ἂν ἔρθει – γιὰ νὰ τοῦ ζητήσει ὅτιδήποτε χρειάζεται;

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Γεράσιμος ὁ Καρπενησιώτης

Από τὰ ὄρεινὰ βουνὰ τῆς γραφικῆς Εὐρυτανίας καταγόταν ὁ ἅγιος Γεράσιμος ὁ νεομάρτυρας πού γιορτάζουμε στίς 3 Ἰουλίου. Γενέτειρα πατρίδα του ὑπήρξε τὸ Μεγάλο Χωριό, καὶ ἔτος γεννήσεώς του τὸ 1787. Τὸ βαπτιστικό του ὄνομα ἦταν Γεώργιος (Σταθόπουλος). Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ σχολεῖα πού εἶχε ἰδρύσει ὁ Πατροκοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς μαθήτευσε τὰ πρῶτα του 11 χρόνια, καὶ ὕστερα μὲ τὸν ἀδελφὸ του ἔφυγαν γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ ἐργασία σὲ κάποιο παντοπωλεῖο.

Μιά μέρα, καθὼς μετέφερε ἓνα δίσκο μὲ γιαούρτια σὲ πῆλινα κεσεδάκια, παραπάτησε. Ὁ δίσκος ἔπεσε καὶ τὰ δοχεῖα ἔσπασαν. Καὶ ἐνῶ ὁ μικρὸς Γεώργιος ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα, τὸν πλησίασε μία Τουρκάλα, σύζυγος ἐπίσημου Ὁθωμανοῦ, πού τὸν συμπάθησε. Τὸν ἔβαλε στὸ ἀρχοντικό της καὶ τὸν μεγάλωνε σὰν παιδί της μαζί μὲ τὰ ἄλλα δυὸ δικά της. Μέσα σὲ δυὸ μῆνες μὲ δολιότητα τὸν κατήχησε στὴ μουσουλμανικὴ πίστη καὶ τὸν ἔπεισε καὶ ἀλλαξοπίστησε. Μετὰ ἀπὸ δύο χρόνια τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο,

καὶ μπήκε στὴ δούλεψη νέου ἀφέντη, ἐνὸς Τούρκου ἀξιωματικοῦ, πού τὸν ἀκολουθοῦσε στίς περιοδεῖες του.

Ἐγινε 15 ἐτῶν ὁ Γεώργιος. Μέσα στὴν καρδιά του ἐνιωθε βαρὺ πένθος γιὰ τὴν ἀποστασία του. Νοσταλγοῦσε νὰ γυρίσει πίσω στὸ χωριό. Νὰ ζητήσῃ συγγνώμη ἀπὸ τὸν Θεὸ πού τόσο εἶχε λυπήσῃ, καὶ τοὺς θεοφιλεῖς γονεῖς του πού εἶχε ντροπιάσῃ. Νὰ ξαναβρεῖ τὴ χαμένη του πίστη, τὸ φῶς, τὴ χαρὰ.

Ἐτσι κάποια μέρα κρυφὰ δραπέτευσε καὶ ἦρθε πίσω στὸ χωριό. Εξομολογήθηκε τὸ βαρύτατο ἀμάρτημα στὸν εὐλαβέστατο ἱερέα τοῦ χωριοῦ του π. Νικόλαο (Παπακωνσταντίνου). Ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ ἀπὸ ὅλο τὸ χωριό. Καὶ ἀναμυρῶθηκε στὴ Μονὴ τοῦ Προυσοῦ. Πέντε

χρόνια ἔκλαιγε καὶ πενθοῦσε. Νήστευε καὶ ἀγρυπνοῦσε. Πολλὰ βράδια τὰ περνοῦσε προσευχόμενος μέσα στὸ μισοερειπωμένο ξωκκλήσι τοῦ Ἁγ - Γιώργη καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν φωτίσῃ τί νὰ κάνει. Τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ τὸν πείραζαν. Κάποτε τὸν ἀποκάλεσαν «καλόγερο». Καὶ ὁ Γεώργιος θεώρησε τὴ φωνὴ

αυτή κλήση Θεοῦ. Καί ἔφυγε γιά τὸ Ἅγιον Ὄρος, στὴν Κουτλουμουσιανὴ Σκήτη τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος. Ἐκεῖ ἔγινε ὑποτακτικός στο γέροντα συμπολίτη τοῦ ἱερομόναχο Κύριλλο Καστανοφύλλη. Μετὰ ἀπὸ δοκιμασία τριῶν ἐτῶν ἐκάρη μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα «Γεράσιμος». Ὁ ἕνας τοῦ πόθος ἐκπληρώθηκε. Εἶχε ὁμως ἐνδόμυχα καὶ ἄλλον, τοῦ μαρτυρίου!

Ὁ Πνευματικός τοῦ τὸν συγκρατοῦσε. Ὁ Γεράσιμος ὁμως δὲν ἄντεχε νὰ περιμένει. Κάποια μέρα ζήτησε ἄδεια ἀπὸ τὸν Γέροντά του – καὶ τοῦ δόθηκε – γιὰ νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴ μητέρα του καὶ τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς του. Ἡ καρδιά του ὁμως σκίρτησε τότε δυνατὰ γιὰ τὴν ἀληθινὴ πατρίδα του, τὸν Παράδεισο, γιὰ τὴν πραγματικὴ μητέρα του, τὴν Κυρία Θεοτόκο, καὶ τοὺς αἰώνιους φίλους του, τοὺς ἁγίους Μάρτυρες. Ἔτσι ἔφυγε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη. Παρουσιάστηκε στὴ γνωστὴ τοῦ ὀθωμανικῆ οἰκογένεια χωρὶς τὴ μοναχικὴ περιβολή, ἐκεῖ ὅπου εἶχε ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, καὶ τοὺς εἶπε: «Εγὼ εἶμαι ὁ πρῶην ἄκακος καὶ μικρὸς Γεώργιος ποῦ σὲ ἠλικία 11 ἐτῶν μὲ ἐξαπατήσατε καὶ μὲ κάνατε Μωαμεθανό. Σᾶς δηλώνω σήμερα ὅτι εἶμαι πάλι Χριστιανός. Καὶ Χριστιανός θὰ πεθάνω!». Προσπάθησαν τότε ἐκεῖνοι νὰ τὸν συγκινήσουν μὲ δῶρα καὶ τιμές. Ἀλλὰ μάταια. Ὁ Γεράσιμος ἔμεινε ἀκλόνητος. Κάλεσαν ἐκεῖ καὶ ἦρθε καὶ ὁ Χότζας, ποῦ τὸν ἤξερε προσωπικὰ ἀπὸ τότε. Ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ οἱ προσπάθειες ἀπέτυχαν.

Σὲ λίγο τὸν ὁδήγησαν μπροστὰ στὸν «Καλασκέπη» (Υπουργὸ Στρατιωτικῶν). Καὶ ἐκεῖ μὲ παρρησία εἶπε: «Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός. Καὶ ὁ Μωάμεθ εἶναι ψεύτικος προφήτης καὶ βέβηλος!». Γιὰ τὴν ὁμολογία αὐτὴ ὁ Γεράσιμος τιμωρήθηκε μὲ ἄγριο γρονθοκόπημα καὶ μαστιγώσεις. Μετὰ τὸν ἔσυραν αἰμόφυρτο

στὴ φυλακὴ. Δεκαπέντε μέρες τὸν εἶχαν ἐκεῖ κλεισμένο, μὲ μιὰ βαριὰ πέτρα νὰ καταπλακῶνει τὸ στήθος του. Ἄγγελος Κυρίου ὁμως τὸν ἀνακούφισε ἀπὸ τοὺς πόρους καὶ θεράπευσε τὶς πληγές τοῦ Μάρτυρα. Στὸ δικαστὴρ ποῦ προσπάθησε πάλι νὰ τὸν μεταπεισεῖ, ὁ Γεράσιμος εἶπε: «Οἱ τιμωρίες σου θὰ εἶναι χαρὰ μου. Γνώριζε καλὰ ὅτι τὸν γλυκύτατο Χριστό μου οὐδέποτε θὰ ἀρνηθῶ». Καὶ τελικὰ, τὸν ὁδήγησαν στὴν πλατεία «μπαμπά - Χουμαΐ» κοντὰ στὴν Ἁγία Σοφία γιὰ νὰ τὸν σφαγιάσουν.

Λίγο πρὶν γονατίσει κάτω ἀπὸ τὸ σπαθὶ τοῦ δημίου, ὕψωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε: «Σήμερα ξεπλένω τὴν ἀρνησὴ μου μὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου. Ἐμνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου». Ἦταν 3 Ἰουλίου 1812. Κατὰ τοὺς αὐτόπτες μάρτυρες, ὅταν ἡ αἱματοβαμμένη ἱερὰ κεφαλὴ τοῦ 25χρονοῦ Μάρτυρα ἔγειρε κάτω, διατηροῦσε ἐπὶ ὦρα ἕνα γαλήνιο μεδίδιαμα. Καὶ τὸ νεκρὸ ὑπόλοιπο σῶμα παρέμεινε γονατιστό – χωρὶς νὰ πέσει – γιὰ ἕνα τέταρτο. Καὶ θεῖο φῶς τὸν περιέλαμψε.

Ἡ ταφὴ τοῦ Ὁσιομάρτυρος ἔγινε μέσα σὲ κλίμα ἱερᾶς κατανύξεως ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τῆς νήσου Πρώτης. Τρία χρόνια μετὰ, τὸ 1815, ὁ γέροντας τοῦ Μάρτυρος Κύριλλος Καστανοφύλλης, μὲ πολλοὺς κινδύνους καὶ χάρη στὴν ὑψηλὴ προστασία τοῦ ἡγεμόνα τῆς Οὐγγροβλαχίας Ἀλεξάνδρου Καλλιμάχη, ἦρθε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ παρέλαβε τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ νεομάρτυρα Γερασίμου. Μέρος αὐτῶν ἀφίερωσε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Προυσιωτίσσης καὶ τὰ ὑπόλοιπα στὴ γενετείρὰ του, τὸ Μεγάλο Χωριό, ὅπου κτίστηκε καὶ περιλάμπρος ναὸς του.

«Ταῖς τοῦ σοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Γερασίμου τοῦ Καρπενησιώτου πρεσβείαις, ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε», καὶ τὸν χειμαζόμενο λαὸ Σου. ■

Είναι ἔμφυτο στὸν ἄνθρωπο καὶ ἐν πολλοῖς φανερῶνει ὑγιή ψυχικῶς χαρακτήρα τὸ νὰ σχεδιάζει, νὰ προγραμματίζει καὶ νὰ καταστρώνει σχέδια ποὺ ἀφοροῦν στὸ μέλλον του. Σχεδὸν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς αὐτοσυνειδησίας του, ὄντας μικρὸ παιδάκι, ἐκδηλώνει διάφορες προθέσεις σχετικὰ μὲ τὶς προτιμήσεις του καὶ τὶς μελλοντικὲς ἐπιδιώξεις του. Οἱ νέοι πολὺ συχνὰ ὄνειροπολοῦν σχετικὰ μὲ τὸ αὐριο. Οἱ γονεῖς καταστρώνουν σχέδια σχετικὰ μὲ τὴ μόρφωση, τὴν ἀποκατάσταση καὶ τὴ μελλοντικὴ πορεία τῶν παιδιῶν τους. Ἀπὸ τὸ πιο μικρὸ ἕως τὸ πιο μεγάλο ταξίδι τῆς ζωῆς οἱ ἄνθρωποι χαράζουν πορεία, προὔπολογίζουν τὸν χρόνο, ταξινομοῦν τὶς παραμικρὲς τους κινήσεις.

Πόσες φορές ὅμως δὲν σχεδιάσαμε πράγματα, δὲν καταστρώσαμε σχέδια, δὲν προὔπολογίσαμε κινήσεις ποὺ τελικὰ ματαιώθηκαν καὶ ναυάγησαν; Πο-

λὺ ὀρθὰ ὁ θυμόσοφος λαὸς μας λέει: «Λογαριάσαμε χωρὶς τὸν ξενοδόχο». Ποὺ σημαίνει ὅτι ὑπολογίσαμε τὴ διαμονή μας σὲ κάποιον ξενοδοχεῖο χωρὶς τὴ συνεννόηση καὶ τὴ συγκατάθεση τοῦ ξενοδόχου. Καὶ ξαφνικὰ διαπιστώσαμε ὅτι τὸ ξενοδοχεῖο ἦταν κλειστὸ ἢ ἦταν γεμάτο.

Δὲν ἐξαρτῶνται στὴ ζωὴ μας ὅλα ἀπὸ ἐμᾶς. Ἀντίθετα, ὅλα ἐξαρτῶνται τελικῶς ἀπὸ τὸν Θεό. Πολὺ ὠραῖα τὸ σημειώνει ὁ Ἀδελφός Θεὸς Ἰάκωβος: «Ἐὰν ὁ Κύριος θελήσει, καὶ ζήσομεν καὶ ποιήσομεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο» (Ἰακ. δ' 15). Ἄν ὁ Θεὸς ἐπιτρέψει πρωτίστως νὰ βρισκόμαστε στὴ ζωὴ καὶ ἂν Ἐκεῖνος θελήσει καὶ ἐπιτρέψει, θὰ κάνουμε αὐτὸ ἢ τὸ ἄλλο.

Δὲν εἴμαστε ἀπόλυτοι κύριοι τῆς ζωῆς μας. Δὲν μπορούμε νὰ στηριζόμαστε μονάχα στὴ δικὴ μας κρίση, στὴ δικὴ μας ἐκτίμηση καὶ στὸ δικό μας σχεδιασμό. Πολὺ περισσότερο στὶς ἱκανότητές μας καὶ στὰ χρήματά μας. «Ἄλλαι

Πρῶτα ὁ Θεός!

μέν βουлай ανθρώπων, άλλα δὲ Θεὸς κελεύει», ἔλε-
γαν πολὺ σωστὰ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας. Δηλα-
δῆ, πολλές φορές ἄλλες εἶναι οἱ ἐπιθυμίες καὶ οἱ ἐπι-
διώξεις τῶν ἀνθρώπων, ἐντελῶς ὅμως διαφορετικές
εἶναι οἱ προσταγές τοῦ Θεοῦ. Καὶ βλέπει κανεὶς τότε
οἱ ἀνθρωποὶ ὄχι ἀπλῶς νὰ ἀπογοητεύονται, ἀλλὰ νὰ
σαστίζουσαν κάποτε. Νὰ μελαγχολοῦσαν. Νὰ τὰ χάνουσαν
καὶ νὰ ἀπελπίζουσαν.

Πόσο διαφορετικά σκέπτεται καὶ σχεδιάζει ὁ πνευμα-
τικὸς ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ! Καταστρώ-
νει κι αὐτὸς τὰ σχέδιά του. Ποθεὶ κι αὐτὸς νὰ δημιουρ-
γήσει στῆ ζωὴ του. Ἐξαρτᾶ ὅμως τὰ πάντα στῆ ζωὴ
του ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τίποτε δὲν προγραμ-
ματίζει νὰ κάνει, ἐὰν πρῶτα δὲν σκεφθεῖ καὶ δὲν πει:
«πρῶτα ὁ Θεός!». «Ἄν θέλει ὁ Θεός!». Ἡ ζωὴ του, ἡ
οικογένειά του, ἡ ἐργασία του, τὰ πάντα τίθενται κάτω
ἀπὸ τὴν εὐλογία καὶ τὴν καθοδήγηση τοῦ Κυρίου. Καὶ
δὲν προτάσσει αὐτὰ τὰ λόγια τυπικὰ ἢ ἀπὸ συνήθεια,
ἀλλὰ ἀπὸ ἐσωτερικὸ πόθο νὰ ὑποτάσσουσαν τὰ πάντα
ὀλόψυχα στὸν Κυβερνήτη τοῦ παντός.

Ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος βρέθηκε στὴν Ἔφεσο
καὶ οἱ ἐκεῖ χριστιανοὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ μείνει πε-
ρισσότερο κοντὰ τους, δὲν ἀνταποκρίθηκε στὴν πα-
ράκλησή τους. Τοὺς ἀποχαιρέτησε καὶ τοὺς εἶπε ὅτι
θὰ ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ βρεθεῖ στὰ Ἱεροσόλυμα
γιὰ τὴν ἐπικείμενη ἐορτῆ, καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε: «Πά-
λιν ἀνακάμψω πρὸς ὑμᾶς τοῦ Θεοῦ θέλοντος» (Πράξ.
ιη' [18] 21). Θὰ ἐπιστρέψω πάλι κοντὰ σας, ἐὰν θέλει
ὁ Θεός.

Παρόμοια ἄς σκεπτόμαστε καὶ ἄς ἐνεργοῦμε στῆ
ζωὴ μας ὅλοι. Νὰ κάνουμε τὰ σχέδιά μας. Νὰ ἐκφρά-
ζουμε ἐλεύθερα τὴν ἐπιθυμία μας. Ἀφοῦ ὅμως εἴμαστε
ἐτοιμοὶ, τὸν πρῶτο λόγο νὰ τὸν ἔχει ὁ Θεός. Νὰ πο-
ρευόμαστε μὲ εἰρήνη ψυχῆς, ἀκόμη κι ὅταν βλέπου-
με τὰ σχέδιά μας νὰ μὴν εὐδοῶνται. Μὲ ταπείνωση
καὶ αὐτοπαράδοση ἄς ἀφήνουμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ
νὰ ἐνεργεῖ τὰ πάντα στῆ ζωὴ μας. Καὶ τέτοια νὰ εἶναι
ἡ προσευχή μας καὶ ἡ παράκλησή μας στὸν Κύριο:
«Κύριε, γεννηθῶ τὸ θέλημά σου».

Πρῶτα ὁ Θεός!

Αὐτὴ νὰ εἶναι καὶ ἡ καθημερινὴ ἐπιδίωξή μας: «ἐαυ-
τοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ
τῷ Θεῷ παραθώμεθα».

**ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ
ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ**

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων
«Ὁ ΣΩΤΗΡ» Σ.Α.
Ἰσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑ
Τηλ. Διευθύνσεως: 210.3622108.
Τηλεμοιότυπο: 210.3621286.
Διευθυντὴς Συντάξεως:
Νικόλαος Π. Βασιλειάδης
Ἰσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑ
Ἐκτύπωση:
Α. Μαχαλιώτης & Α. Γκιούλης Ο.Ε.
Πετμεζᾶ 80
202 00 ΚΙΑΤΟ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ
Τιμὴ φύλλου: Εὐρῶ 0,50.

Ἐτήσια συνδρομὴ: Εὐρῶ 12
Κύπρου: Εὐρῶ 20
Ἐξωτερικῶ: Εὐρῶ 35

**Ἡ συνδρομὴ ἀποστέλλε-
ται μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιτα-
γὴ στὸ Γραφεῖο τοῦ Περι-
οδικοῦ (πληροφορίες στὸ
τηλ. 210.3608533) ἢ κατα-
βάλλεται στὰ παρακάτω
Γραφεῖα - Παραρτήματά
μας, ὅπου διατίθενται καὶ
τὰ βιβλία τῶν ἐκδόσεών
μας:**

ΑΘΗΝΩΝ

Σόλωνος 100 (106 80 ΑΘΗΝΑ).
Τηλ. 210.3624349. Fax 210.3637108.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Φίλωνος 34α (185 31 ΠΕΙΡΑΙΑΣ).
Τηλ. καὶ Fax 210.4179022.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πλατεία Ἁγίας Σοφίας 6
(546 22 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ).
Τηλ. 2310.272739. Fax 2310.272736.

ΠΑΤΡΩΝ

Γούναρη 45 (262 21 ΠΑΤΡΑ).
Τηλ. καὶ Fax 2610.278993.

ΚΥΠΡΟΥ

Ἑλλάδος 115 (3041 ΛΕΜΕΣΟΣ).
Τηλ. 25.355081. Fax 25.828571

**Νέοι
συνδρομητὲς
στὸ τηλέφωνο
210.3608533.**

**www.osotir.gr
e-mail: adosotir@otenet.gr**

ISSN: 1106-3777

Κωδικὸς ΕΛΤΑ: 011668.